

LO

PEDRÍS

37

octubre 2009

www.lopedris.com

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

Preservem el nostre territori

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Joan Masdeu
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Sergi Mestre Alonso

www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

LO PEDRIS

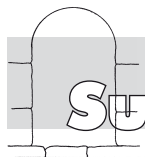
Editorial

Redacció

Quan hem de parlar d'un tema en què el cor vol anar per un camí i el cap te'n marca un altre, tot el conjunt pot resultar una mica empipador i contradictori. Escriure sobre el foc i els boscos que envolten el poble és una d'aquestes ocasions. El cor diu que ja n'hi hauria prou amb l'educació forestal i amb una bona mentalització de la gent i amb alguna llei ferma i restrictiva en segons quina època de l'any. Llavors el cap explica que tot això està molt bé, que segur que és necessari i que ajuda, però que no hem d'oblidar que som un país mediterrani i que per tant el foc és inherent a nosaltres, la nostra cultura i el nostre entorn. La naturalesa dels nostres boscos fa que siguin com l'au fènix, que cada cert temps es consumeix i torna a renéixer de les seves cendres.

La sequera i els llamps són elements naturals que per moltes precaucions que es prenguin fan i faran cremar els nostres boscos. No voldríem que penséssiu que volem que es cremin els boscos, ben al contrari, ja que patim cada estiu pel foc i agraïm l'arribada de la tardor pel fet de poder gaudir any rere any dels seus arbres, però sabem que per molts plans que fem contra el foc, la natura és imprevisible i no es deixarà domesticar i que l'únic que podem fer és limitar el màxim els seus encenalls.

D'altra banda, també creiem que per prevenir-nos d'una hipotètica, alhora que no impossible, devastació dels boscos que avui ens envolten, ja sigui a curt o llarg termini, cal una nova cultura mediambiental, política, social i econòmica que tingui cura de preservar la nostra pagesia i les seves terres de cultiu. Per això, i a través d'una bella i suggerent imatge d'un terra aplegat i adornat amb avellanes, motiu que il·lustra la present portada, des d'aquesta revista manifestem que cal que "Preservem el nostre territori".

Sumari

Editorial	2
Entrevista Jordi Mateu Huguet	3-5
Qüestionari Sobre el risc d'incendi	6-7
L'Aplec de la Musara	8
Parròquia 250è Aniversari del temple	9
Història local Records	10
Rutes per caminar Colldejou - la Miranda de Llaberia - Colldejou ...	11
Ajuntament Nou dipòsit d'aigua - A peu per Vilaplana	12-13
Opinió	14 - 15
Poemes	16 - 17
Literatura: narrativa	18
Teatre	18
Música Frank Zappa	19
Medicina La nova grip del 2009	20
Salut natural Flors de Bach	21
Història Brigadistes	22
De cinema Veïns	23
Esports Història de la UE Vilaplana (IV part)	24-25
Activitats	26-31
Cuines del món Un menú romanès	32
Més enllà de menjar i cuinar	33-34
El nostre Institut	35
La Fresca	36-37
AMPA de l'escola	38
Passatemps	39

Jordi Mateu Huguet

(43 anys)

Redacció

Mai no acabes de conèixer una persona del tot. Sovint persisteix la sorpresa: així descobrim o retrobem coses que potser havien passat desapercebudes i que definitivament són o han estat dignes de ser valorades. Com ell mateix ens diu, el Jordi no ha parat mai i potser per això hi ha molta gent que el té present.

Ens hem trobat a casa seva, sota l'atent esguard de la cinglada i abraçats per l'ofenosa calor d'una tarda d'agost. Lentament ha anat dibuixant el perfil de la Vilaplana que li agradaria assolir. Sabem que no ho aconseguirà mai perquè aquesta tasca mai no acaba, però avui hem descobert que ell tampoc no s'aturarà, potser només quan se li exhaureixi la força definitivament.

«Quan no ens perdiem naltros, es perdia l'apuntador! I la gent no sé si reia de l'obra o dels errors!»

Has format part de moltes associacions del poble. Potser la més prematura ha estat el futbol. Què en recordes de com va sorgir aquesta afició?

Quan érem jovenets (sortint de col·legi), muntàvem els partits Zaire-Holanda entre les dues colles (rivals) que hi havia. Més tard, organitzàvem partits al pàrquing que hi havia on ara hi ha el Casal. O jugant a "centrar" pilotes a la porta de cal "Canet", al carrer de l'era, on recordo haver trencat algun vidre de la botiga de la Montserrat...

Més endavant, ja va ser federat...

Sí, tornant de la mili em van fer la primera fitxa. Recordo molt especialment els partits amb Vilanova d'Escornalbou: era tot un espectacle! Tot plegat era molt xulo, ens ajuntàvem un grup que arreplegava diversitat de colles i edats i ens ho passàvem molt bé...

I després va venir la bici!

Bé, va ser també anant a l'escola, l'any que vam participar a les Olimpíades del Reus Deportiu. Tothom participava a les proves d'atletisme i jo ho vaig fer a dues de ciclisme. El fet va ser que tots els adversaris anaven molt preparats i no vaig poder acabar la cursa...

Esport i cant, doncs també vas formar part de la Coral, no?

La veritat és que hi vaig anar per força! La mare tenia dèria que cantés i jo no hi volia anar (jo tenia uns dotze o tretze anys) i em va dir: "Si no hi vas, no et deixarem sortir als vespres!". I ja em veus a fer la prova amb el Fèlix, que va dir: "Tu, als baixos!".

La Coral va donar molta vida al poble, era un plegat de persones, molt divers i peculiar, unit pel plaer de cantar, tot i que jo sobretot hi anava a escoltar (a l'Albert "Damo", és clar! Amb ell ens descollonàvem!). Recordo quan cantàvem caramelles que passàvem tota la nit (fins i tot anàvem al xalet del Sales!)

Esperit musical que no heu abandonat gaire. Explica'ns com ha anat el tema de tocar la gralla.

L'any 1980 o 1981 vam fer un grup per anar, a Reus, a aprendre'n, amb la Magda "Mano", el Jaume "Rito", el Jaume "Ponti", la Tere Mateu i la "Tuni". Sempre m'havia fet il·lusió tocar un instrument!

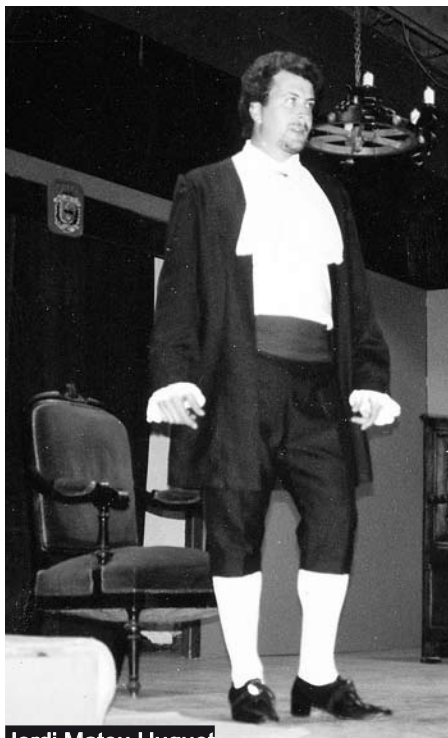
A la Festa Major pujaven els de Reus a tocar les matinades i vam començar a anar amb ells a tocar. Al cap dels anys, arran de fer la mili amb el Jordi Mèrida, vam seguir tocant i en van sorgir "Els Titius", amb l'Oriol, la Tat i la Cesca.

L'any 1989 vaig haver de deixar alguna cosa, no podia abastar Casal, teatre, coral, gralles, ...!

Però fa un any, després de parlar-ne amb el Jordi Mariné, vam veure possible de tornar a tocar. Realment estic content que s'hi hagi tornat; aleshores, tothom ens deia sovint (quan assajàvem al Casal) que deixéssim de fer "soroll", però ara veig que ha valgut ben bé la pena!

En efecte, el teu pas pel Casal va ser durant una època prou particular, n'éreu conscients de tot plegat?

Hi vaig ser del 1990 fins al 1994. Va ser, aleshores, una feina costosa. Era un moment en el qual el Casal semblava que anés a la baixa... Va ser el Jaume

Jordi Mateu Huguet

"Gori" que ens va dir "Què podem fer per aixecar-ho?". Així va néixer el primer sopar de Sant Joan i la resta... Però, tot i que el Jaume estirava, l'ambient estava molt fred, va ser prou difícils...

Com que no va sortir ningú per a la renovació de la Junta, l'Anna Gallissà i jo vam decidir renovar, junt amb un petit grup per mirar que no quedés abandonat, ens vam dir: "Hem de seguir fent coses per mirar que no s'apagui" i crec que vam fer un paper molt digne... Érem una Junta molt jove (potser inexperta) però amb moltes ganes de tirar endavant!. Van ser moltes reunions amb l'ajuntament, moltes reparacions, molts maldecaps...

Ara, passat el temps, veig que vam fer una feina ben feta, tot i que la gent se'ns queixava que la piscina era bruta, que hi havia d'haver un socorrista i un munt d'altres problemes...

Particularment, però, estic orgullós d'haver estat la Junta que va liquidar el crèdit, va ser un punt d'inflexió que va permetre que més endavant es tingués major tranquil·litat en la gestió.

I per amanir-ho una miqueta: el teatre. Com vas iniciar-te en aquesta afició?

Les dues persones que més han influït han estat la Rosa Moya, que em va donar la primera empena amb una obra seva (*Una ajuda d'emergència*) que va confiar en mi per a un paper; i el mestre de l'escola (Tomàs Teijeiro) amb el qual vam fer un grup de teatre infantil

que va anar a la Mostra de teatre de La Salle (Les dones sàvies).

Després (amb l'ajut del Màrius Juanpere i la Montse Mestre) vam muntar *La família Reniu estiueja*. Assajàvem sortint de classe, a la Sala Parroquial. Més endavant ja vam començar a formar part de, l'aleshores acabat de formar, grup de teatre.

I vas anar creixent, com a actor...

En efecte, debuto amb el "primer equip" l'any 1984, a la Festa Major amb Seis retratos, tres pessetas. Estava molt nerviós perquè l'endemà començava la mili! Tot plegat va ser divertidíssim: érem l'Armando (pare), l'Albert "Damo", el "Badó", el Tomàs (pare), el Sebastià "Víctor" (pare), mon pare,... i d'apuntador el Jaume "Manco". Quan no ens perdiem naltros, es perdia l'apuntador! I la gent no sé si reia de l'obra o dels errors!.

Recordo amb molt d'afecte que per agafar el deix manyo que demanava l'obra, em posava a escoltar el Lluís "Manyo" o el seu pare, l'Eliseo, durant molt de temps!

Després va venir *La dida* i des d'aleshores fins ara!

Però sabem que també vas fer uns cursos de perfeccionament, a Tarragona...

Entre els anys 1990 i 1992 vaig anar a l'Escola d'Art Dramàtic Josep Ixart (filial de l'Institut del Teatre, de Barcelona). Va ser molt gratificant, cada trimestre ens venia un actor de renom a donar-nos classe d'interpretació. Allí vaig tenir l'Oriol Grau de professor de maquillatge i vestuari o el Fermí Fernández de company de classe!. Una xerrada d'interpretació extraordinària ens la va fer la Dolors Aldea (professora de cant de Dagoll Dagom, que aleshores muntava *Mar i cel*). Tot plegat, va ser fantàstic!

I, dels "bolos", què ens en pots dir? Ens consta que vas fer-ne molts.

Amb *Dos embolics* i una recomanació vam fer trenta-sis representacions (molts caps de setmana, dissabte i diumenge!). Va ser un estiu molt intens!. Però els companys es desviaven molt (la Maria Rufina, l'Eugeni...), ja que a molts pobles no hi havia ni escenari o eren molt vells. Recordo a Vinyols que havíem d'actuar abans del ball i els músics ja havien muntat i ocupaven tot l'escenari; es va acabar que l'alcalde va anar a

buscar un paleta i improvisant un “avan-
cé” amb taulons. Finalment vam poder
actuar (“d’aquella manera...”) no sense
haver de sentir com l’Eugeni repetia un
munt de vegades que volia marxar cap
a casa!!!.

En recordes alguna anècdota en concret?

Moltes!. Una de divertida va ser
amb els decorats (que, per cert, els feia
l’Eugeni, amb bastides de fusta i paper
d’embalatge, pintats a mà!). Resulta que
en un moment de l’obra (això no va ser
a Vilaplana) jo havia d’empènyer el Cò-
bit; aquell dia ho vaig fer amb més força
del normal i ja veus el pobre Còbit i els
decorats per terra!. Però el més graci-
ós va ser que van quedar a la vista els
traspunts i actors que eren darrere: a la
vista del públic!!!

El Pep Serres, que era aquell dia
a la platea, em va dir que la gent li va
preguntar si allò era previst o no i que
ell els va respondre: “Prou prou que ho
haviem de fer així!”.

I tot i que no és pas una anècdota,
vull remarcar el repte que va represen-
tar fer *La Passió* per a un poble tan petit.
Posar vuitanta-cinc persones a l’escenari
era un desafiament i a l’hora un estímul

per tots els que hi vam col·laborar.

I ara, que l’any que ve el Grup de
Teatre farà els trenta anys, sí que podem
dir que gaudeix de bona salut i que el
relleu està garantit!.

I ara formes part de l’Ajunta- ment. Què ens en pots manifestar al respecte? Què t’hi va portar?

Doncs ganes de treballar i de col-
laborar amb tothom! Crec que això és
genètic, que em ve del meu pare. Són
ganes de continuar una mica més enllà
la tasca feta a la Casa de Cultura i la Co-
missió de Festes o el Casal.

El Tomàs em va proposar d’anar
de número quatre a la llista per portar
l’àrea d’esport i joventut, i com que no
m’agrada estar parat (tot i que em feia
una mica de respecte!) vaig acceptar. De
fet, no m’ho he pres (ja que no ho en-
tenc així) com un tema de política, sinó
més aviat (com he dit abans) com un se-
guir fent coses per al poble.

Però, certament, la perspecti- va que té ara no és pas la d’abans!

És cert, l’Ajuntament és molt dife-
rent a la resta d’entitats. A vegades et
confonen amb un adversari (polític!) i
s’equivoquen, jo només voldria que em
vegessin com una persona que vol fer

coses. Realment és una llàstima que pas-
si això! Ara veig coses que no havia vist
abans.

Abans de ser regidor, ja portava
molts anys col·laborant a la Comissió de
Festes i mai vaig mirar el color polític
que hi havia a l’Ajuntament. Senzilla-
ment col·laborava i treballava pel poble.

He descobert que aquelles matei-
xes persones, que aleshores ens dona-
ven lliçons de “fer poble”, ara no col-
laboren o no ens donen suport o que
fins i tot ens posen pals a les rodes! I
que certs personatges sembla que vet-
llin més per polititzar tot el que es fa al
poble que no pas per fer realment co-
ses... De fet, jo sóc dels que pensen que
cal aportar moltes idees (com més, mi-
llor!) i que com més gent hi hagi, millor
es treballa!

Però també hi ha coses bo- nes...

Efectivament! Des que sóc a
l’Ajuntament veig que el jovent és el fu-
tur. He pogut comprovar com l’actual
Grup de Jòvens s’arromanga molt quan
és necessari.

I, finalment, què en destacaries de tot plegat?

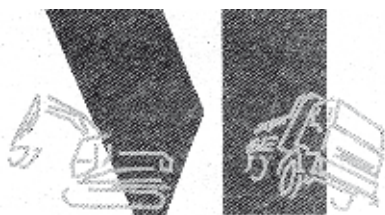
Doncs en destacaria dos bons mo-
ments amb preferència:

Per una banda, la recuperació de
l’Aplec de La Mussara. On aprofito, des
d’aquí, per donar molt efusivament les
gràcies a l’Agrupació Cingle Roig. Sense
el seu ajut i col·laboració (decisiu!) de
ben segur que no ens l’hauríem pogut
sortir!!!

I en segon lloc, em sento molt or-
gullós (com a membre del Consistori
i com a vilaplanenc) del comiat que es
va fer a Mossèn Musté. Va ser un home
que, tot i venir de fora vila, havia invertit
moltes hores i esforços en infinitat d’ac-
tes i de persones, sense demanar res a
canvi!!!

■ ■ ■

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

La Redacció

Si observem el mapa de risc d'incendis on-line de Catalunya, les muntanyes de la Mussara estan catalogades amb un alt risc d'incendi; ara, quin estiu no hem pensat en l'amenaça de la possibilitat d'un incendi a les nostres muntanyes?

Aquest estiu mateix hem viscut la terrible tragèdia, en tots els sentits, que ha suposat l'incendi a la zona del Ports. Creieu que hi hauria algunes mesures preventives que es podrien aplicar a les muntanyes de la Mussara per tal de prevenir un possible incendi? Què creus que es podria fer i qui caldria que ho fes?

Cristina Anguera Mestre

Com a mesures preventives s'hauria de tenir cura de la neteja del sota-bosc i dels camins, ja que antigament, de forma natural, els ramats de cabres ja s'ocupaven de deixar les muntanyes desbrossades. Per tant, per dur a terme aquesta tasca, proposaria la contractació de gent en situació d'atur que durant l'hivern s'encarregués de deixar ben net el bosc i els seus camins. Així mateix, també reforçaria la vigilància de les muntanyes en situació de risc d'incendis durant tot l'any. Tot i que la tasca del cos de bombers és inqüestionable, s'hauria de complementar amb més personal qualificat durant els mesos de màxim risc.

Joan Anton Virgili Prades

Quan jo era petit i anava al tros amb el pare, encara recordo que miràvem amunt a les muntanyes i veiem a la llunyania el bosc, i a sota seu, esteses per arreu aquelles nombroses, netes i ordenades terres de conreu que feia goig de veure. I avui, quan ho torno a mirar, amb certa nostàlgia i tristesa, només veig com els conreus s'han anat perdent i aquell allunyat bosc s'ha anat acostant mica en mica fins a arribar quasi bé als carrers del nostre poble. A causa de tot això, hi ha molt més perill que un dia es posi foc a la gran massa forestal que ens envolta. I si un dia passa, cosa que no desitjo, encara tindran el valor de dir-nos que ha estat per culpa d'una espurna d'una xemeneia o d'un pagès que no ha apagat bé un rostoll o la fullaraca.

Penso rotundament que els que han provocat aquesta situació actual d'abandonament continuat dels nostres conreus, i el seu consegüent creixement d'una massa forestal desordenada, descuida i d'un sotabosc brut ... són els polítics que ens governen, ja que a dia d'avui no han fet res per salvar la nostra terra.

Com a pagès i caçador, crec que un dels punts claus per no haver de córrer a l'estiu a apagar els nostres boscos, amb el perill que per tots suposa, està en la prevenció que s'hauria de fer durant tot l'hivern, ja sigui netejant el sota bosc, netejant les pistes i els camins per facilitar-ne l'accés; fent tallafocs perquè s'hi pugui passar com per exemple els construïts als boscos de Poblet.

■ ■ ■

Joan Huguet Ferré

Un dels problemes importants que hi ha a les Muntanyes de la Mussara és que no hi ha accessos al bosc per a poder-hi entrar els vehicles pesats dels bombers i apagar el foc.

Ara bé, si s'obren accessos nous, això farà que s'agiliti l'entrada de molta més gent al bosc i el risc d'incendi encara serà molt més alt. Les esllavissades que van provocar els aiguats de l'any 1994 amb poca feina s'haurien pogut mantenir netes i avui en dia serien uns bons tallafocs.

Hi ha tres punts de guaita que vigilen els possibles incendis de les Muntanyes de la Mussara-Prades i demés territori. Depenen dels bombers de la Generalitat i aquest punts són: Puig d'en Cama a la Serra de Sant Pere, Puigcerver a Alforja i Tossal de la Baltasana a Prades.

Considero també, que la coordinació és bona i les dotacions de bombers i vehicles són suficients, i quan es detecta una columna de fum, els efectius per extingir-lo acudeixen molt ràpid. El problema s'agreuja quan hi ha dos focs forestals grans i els mitjans s'han de repartir, però això no passa gaire sovint.

Per tant, una bona solució seria fer una bona política de prevenció i a l'hivern fer treballs de neteja i millora de camins, pistes i manteniment dels punts de guaita.

També m'agradaria dir que en aquest darrers anys les coses han canviat molt, el pagès està totalment conscienciat i no fa cremes en zones de risc. Ara bé, els "parceleros" i la gent que resideix a les urbanitzacions són molt més inconscients i els costa molt més respectar les mesures que es prenen contra el foc i no mantenen gaire netes de matolls les parcel·les dels costats dels xalets.

■ ■ ■

Josep Tost Virgili

Abans, gràcies als pastors, als pagesos i als llenyataires, els boscos estaven més nets. Ara cada cop hi ha més extensió de bosc degut al fet que molts pagesos han abandonat les terres (que servien de tallafocs) perquè no es guanyen la vida. També estan més bruts perquè no tenim pastors que els mantinguin nets i això va a pitjor.

El canvi climàtic també és un factor que podria influir perquè a la llarga plourà menys i farà més calor.

Jo crec que tots podem contribuir a la prevenció, començant per nosaltres mateixos, essent més nets quan anem al bosc, respectant les prohibicions de fer foc i les restriccions d'accés.

A nivell d'Ajuntaments i Administració:

- Potenciar les ADF (Agrupació Defensa Forestal)
- Fer tallafocs, ...
- Crear esquadres de neteges forestals
- Fer camins i mantenir els que ja tenim accessibles
- Fer basses per als cossos d'extinció

El que està clar és que no valorem el que tenim fins que no ho perdem, i que les coses s'han de fer abans perquè després ja és massa tard.

La natura i els animals no tenen preu.

Marta Caballero Inglés

Per a prevenir incendis tots hi hauríem de posar de la nostra part, però el que sí està clar és que hauríem de tenir més cura dels nostres boscos. Penso que si es netegessin, les persones fossin més polides i no embrutessin tant la natura, moltes coses es podrien evitar.

Hi ha molta gent que no té feina i una de les idees fóra que, principalment abans dels estius, netegessin els boscos. Així ens evitaríem moltes desgràcies, que malauradament quan passen, les persones diem que podríem haver-ho evitat, ja que d'animals pocs ens en queden perquè puguin netejar-los.

De mesures de prevenció en podríem dir unes quantes, però això és de propi sentit comú i quan vas al bosc tenir un mínim de civisme.

Qui ho ha d'arreglar? Em sembla que tots som adults per saber a mans de qui ha d'estar.

Alba Closa Pérez

Sí, aquest estiu s'ha viscut una de les pitjors experiències que un equip de bombers pot viure mentre desenvolupa la seva tasca.

Penso que per prevenir situacions com aquestes potser caldria una major presència de guardes forestals a les zones de més risc en els moments de màxima alerta.

Crec que seria interessant que els mitjans de comunicació fessin més campanyes informatives o de sensibilització a la població en general quan s'acosta l'estiu.

I, com no! Des de les escoles es pot fer una gran tasca educativa dirigida a tots els nens i nenes per tenir més cura de la natura.

SERVEI DE TAXI 6-Q 7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

Comercial ROSAN

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

L'Aplec de la Mussara

♫ *Andreu Vernet i Martí*

Vaig participar a la pujada per les Tosques i vaig baixar, amb els companys de l'Aleixar, per les Campanilles. Feia 50 anys justos que no havia fet el recorregut. No ens vàrem perdre gràcies a les bones senyalitzacions.

Els camins ben cuidats i les explicacions de la guia que s'enfilava pels empedrats com un esquiol als pins, i el bon rotllo que es respirava, em van fer passar un matí ben joïós i una tarda ocupada amb el llibret-regal del camí de les Tosques.

Bocabadat pel gran grau de participació del jovent de Vilaplana (en vaig comptar una cinquantena, així pel damunt). Felicitats a qui correspongui pel bon estat dels camins i la font de la Creu i el seu entorn i, també, per la instal·lació del mapa a les Airasses. Vaig trobar a fal-

tar, però, la senyalització de Mascabrers al mencionat mapa.

De propostes, des de l'Aleixar, no en puc fer gaires. Sé, però, que teniu set rutes d'excursions marcades i això és molt positiu per a conèixer el nostre entorn i la vostra muntanya.

Solament puc animar-vos a continuar amb l'empenta que duu i que un forani com jo respirava i m'adonava simplement observant. Endavant, tenir-vos per veïns és un "xollo". Així es fa poble i així es fa Catalunya.

l'Aleixar, 17-7-2009

Fins l'any que ve

♫ *Colla Cingle Roig*

A començaments d'estiu us convidem al VI Aplec sardanista de la Mussara. Ara, us donem les gràcies per la vostra col·laboració. Entre tots hem tornat a fer possible una gran Diada.

En programar-lo es va procurar que el seu contingut defugís la rutina, volíem actualitzar les propostes i aprofitar tant com poguéssim totes les alternatives que ofereixen tant Vilaplana com la Mussara.

La pujada a peu va ser una forma més d'afegir-se a l'aplec i, alhora, fruit de l'esport i la natura. Als caminants se'ls va lliurar un llibret-guia amb detalls de tota la ruta del camí de les Tosques, editat per a l'ocasió. El logo de l'Aplec, extraordinari, sens dubte esdevindrà una icona de la Mussara.

Amb la plantada d'un arbre es va fer memòria dels darrers nascuts a la Mussara, i Mn. Manel durant la Missa ens va encoratjar a estimar i respectar la Natura. El marc no podia ser més adient.

L'edició especial de **lo Pedrís** va enaltir l'aplec ja de bon començament,

així com també hi varen contribuir l'acurat disseny de cartells i programes de mà. El temps ens va fer costat i, de ben segur, que tots recordem quan amb la Santa Espina i el cant dels Adéus l'anella va abraçar tot el llac, fet que dona una idea de la nombrosa participació tant al matí com a la tarda. Una festassa.

Però tot això no hauria estat possible sense la col·laboració d'anunciants, publicistes, la Coral, els Grallers amb els Gegants de Siurana, el Casal i el cafeter, l'ADF, l'AMPA, lo Pedrís, la Parròquia i la de tants vilaplanencs que van saber trobar el seu moment per a donar un cop de mà. Remarquem el suport de l'Ajuntament en tot el procés d'organització i

en el propi aplec.

Ara, durant la Festa Major d'octubre us convidem a visitar l'Exposició-Concurs de fotografies a la Sala Parroquial. Si aquell dia éreu a la Mussara, de ben segur que heu quedat retratats.... i us podem editar les fotografies que us agradin.

L'any que ve hi volem tornar i, amb l'experiència i l'ajut de tots, encara ho podem fer millor. Us recordem que la pàgina web restarà activa amb informacions d'interès i on, tothom, hi pot fer les seves aportacions.

El VII aplec de la Mussara serà l'11 de juliol. A reveure.

Parròquia de Santa Maria

Records del 250è Aniversari de la inauguració del temple

✪ *Maria Huguet Mestre*

Jo en aquesta revista, poc a poc, o de mica en mica (com diem a Vilaplana), aniré passant records i retalls d'aquestes festes. Espero que us agradi.

La celebració va començar el 8 de setembre de 1988 i va finalitzar el 8 de setembre de 1989 amb la visita del Sr bisbe Ramon Torrella Cascante.

Pregó de festes i actes del mes de setembre:

El dia 21 d'agost de 1988 es va fer a la Sala Parroquial el pregó de les festes a càrrec de Jaume Mariné Ferré

El dia 8 de setembre a 2/4 d'1 a l'església es va celebrar missa solemne presidida pels fills del poble Mossèn Eugeni Ferré i Mossèn Sebastià Cabré. Després de la missa i a la Sala parroquial s'inaugurà l'exposició de goigs i vànoves. L'exposició tenia 27 vànoves i 85 papers de goigs de Sants.

El dia 9 de setembre, al temple, el cor de l'Escola de Cant Gregorià de l'Obra Cultural de Santes Creus, dirigit per Mossèn Magí Sabaté Marsal va oferir un concert de cant gregorià. Entre els seus cantors hi havia també el rector del poble Mossèn Josep Maria Musté.

Actes del mes d'octubre:

El dia 9 d'octubre, després de la missa, es va fer la presentació del cartell anunciador de les festes del 250è aniversari a càrrec del seu autor Salvador Juanpere Huguet.

El dia 12 d'octubre el Vicari General Mossèn Joan Aragonès va presidir la missa solemne. A la tarda (a les 7 h) el mateix vicari Mossèn Aragonès va fer una conferència sobre "El temple en la història"

El dia 23 d'octubre va ser el dia de l'avellana. A les 12 a la missa es van fer ofrenes d'avellanes. Cal dir que les donacions fetes per tot el poble va recollir uns quants sacs d'avellanes que després es van vendre i es van donar els diners

a Càritas. A la tarda, al Casal de cal Ritu, ball a càrrec d'uns grallers de Reus i també berenar amb coca, pastissos i licor, tot d'avellana.

L'exposició del mes, que va tenir un èxit molt gran, constà de:

28 pastissos d'avellana
221 varietats d'avellanes
Rosaris fets d'avellanes

Versos, rodolins i adagis, alguns ja antics i d'altres fets per les "poetisses" del poble.

Actes del mes de novembre:

Es va dedicar un dia als difunts, tant pels que van fer la parròquia, com pels que l'havien fet servir fins al moment.

A les 12 es va celebrar la missa de difunts i per l'acte es va confeccionar una corona molt gran amb les flors que aportaren tots el veïns del poble, i després de presidir l'acte, la gent que era a l'església la va portar al cementiri. Allí es va fer una pregària i uns càntics. Cal remarcar que després de fer la corona encara varen sobrar 32 rams de flors que també es van portar al cementiri

L'exposició del mes va consistir en:

622 retrats de Vilaplana i els seus habitants.

58 jocs de cafè.

Inici del temple: 1736

Inauguració : 1739

250è aniversari de la inauguració del temple 1739 – 1989

Rector del temple el 1739: Mossèn Francesc Sirvent

Batlle el 1736: Joan Mestre Salvat

Rector del temple el 1989: Mossèn Josep Maria Musté Pàmies

Batlle el 1989: Agustí Ferré Obiols

Dades de l'organització del 250è aniversari

Comissions organitzadores:

Conferències: Mariana Vernet Ferré, Jaume Mariné Ferré, Jaume Mestre Cardona.

Exposicions: Fèlix Mestre Cardona, Maria Huguet Mestre.

També van col·laborar i ajudar molta més gent.

D'exposicions se'n varen fer 12 (una cada mes)

Va quedar demostrat que Vilaplana va ser capaç de celebrar, amb goig i alegria, aquest 250è aniversari

Records

Molts dies, quan la Montserrat Meliton i jo, al vespre, anàvem a fer una estoneta de companyia a la Mercè, ella ens recitava aquestes poesies i ens deia que les havia après de la seva mare (la tia Teresa). Jo les vaig anar apuntant; em van fer molta gràcia perquè vaig pensar que tenien molts anys.

✍ *Maria del Carme Mestre*

Mercè Plana Huguet (1916-2008)

Gener

El gener és molt avorrit
per les moltes fredulades
per la neu i les glaçades
et deixa tot entumit.
El dia és curt, la nit llarga,
tant si vols com si no vols,
se't fica pels llençols
el fred que el dormir t'amarga.

Febrer

El febrer poca cosa val,
té l'avantatge que és curt
i que cada any en surt
amb el ditzós carnaval.
El món va donant voltes
sense que mai perdi l'esma
però sempre abans de la Quaresma
ha sigut el Carnestoltes.
També la vida és així
després d'una gran fontada
pesques una ventrellada
que et poses a punt de morir.

Març

El març és un mes de mala fama,
quasi el nas se li esterrufa,
es posa a bufar, i bufa,
que millor dit és que brama,
som encara a l'escó
on sentim bones cantades
i menjant bones torrades
et poses com un torró.

Abril

L'abril és un mes gentil,
amb ses bellors ens convida,
tota planta és florida,
arribat el mes d'abril.
És la flor, la prometença
de la fruita que vindrà,
la collita de demà
que a anunciar es comença
pels boscos i els pradells
i per les hortes gamades,
sonen no, més refilades,
les *xarrides* dels ocells.

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Colldejou – la Miranda de Llaberia – Colldejou

✧ Ester Borràs Gjol

Sortim a peu de carretera. A mà esquerra, abans d'arribar a Colldejou (a mà dreta si se'n ve), hi ha un pal indicador del PR-C 96 "Camí de Colldejou a Pratdip – Barranc del Salt de les Soques – Font del Bullidor - Pratdip". El sender passa pel que era l'antic camí entre Colldejou i Pratdip, entre camps d'ave-llaners.

Travessem el barranc de les Estellades o Serralls i comencem a pujar. El sender s'acaba en una pista, que seguim cap a la dreta. Hi ha un pal indicador "Font del Bullidor (pel PR-C 96) – Coll del Guix – Pla dels Aladerns – Pratdip". Estem seguint encara les marques grogues i blanques del PR.

Una mica més endavant, tornem a abandonar la pista per agafar un sender a mà esquerra (marcat pel PR) que s'endinsa pel que sembla un barranc; d'aquesta manera ens estalviem un bon bocí de pista.

El sender s'acaba altre cop a la pista. Ara la seguim cap a l'esquerra.

Tot i això, al cap de no res la tornem a deixar per tornar a caminar pel sender, que no para d'enfilar-se. Es passa pel costat d'un maset en runes.

Arribem a la font del Bullidor, en realitat una bassa que deixa anar aigua per un broc. Des d'aquí hi ha vistes cap al poble de Colldejou i la Mola.

Passem pel costat o per damunt de la bassa i recuperem la pista; la seguim cap a l'esquerra.

Pal indicador: venim de "Font del Bullidor – Barranc de les Soques – Colldejou", el PR-C 96 segueix cap a "Pla dels Aladerns – Cavall Bernat – Montredon – Pratdip". Nosaltres seguim en direcció a "Coll del Guix – Mola de Colldejou – Vall de Massanes". Per tant, abandonem el PR.

Arribem al Coll del Guix. Tot i que hi ha un pal indicador, nosaltres no seguim cap de les indicacions.

Agafem un sender que ens surt a mà esquerra, amb un petit cartellet que diu "Miranda": és la Drecera del Ramon (del Ramon Quadrada concretament). El sender, que puja molt dret, està força net. De tant en tant veurem alguna resta de marca blava, especialment en els llocs dubtosos.

Aquesta excursió pot ser especialment interessant a la tardor pel tipus de vegetació (aurons), on destaquen alguns grèvols la mar de macos i teixos de diverses mides.

La pujada s'acaba en un collet. Davant mateix, damunt la cinglera, veiem el radar meteorològic de Llaberia. Seguim les marques blanques en direcció al radar.

Grimpem fàcilment per la cinglera i arribem a la Miranda. Des d'aquí la

vista és magnífica: es pot veure el mar, part del Delta per darrere de les muntanyes de Vandellòs, el Port, els Pirineus més enllà de la Mola i el Montsant, i fins i tot les puntes de Montserrat per damunt de la zona del Montmell.

Ens dirigim cap al radar. El passem de llarg i, seguint en la mateixa direcció, anem cap a la Creu o Punta dels Frares. Les marques blanques es bifurquen. Nosaltres seguim les que van per dalt.

Trobem una rajoleta que indica "Creu" i "Montredon". Ens desviem per anar cap a la creu.

De tornada continuem seguint les marques blanques.

Trobem una altra rajoleta. Agafem el sender de l'esquerra "Camí del Recingle", que baixa per anar a passar per sota el cingle, cap a la dreta.

Arribem a una cruïlla marcada amb una petita fita.

Les marques blanques (i d'altres grogues i negres) segueixen recte cap al Cavall Bernat. Nosaltres girarem cap a l'esquerra, abandonant-les, per baixar decididament per la canal del Roc.

Es passa per un parell d'alzinars i una tartera, la zona és molt bonica. Tot i que no hi ha marques, el camí s'intueix i hi ha alguna fita de tant en tant.

Finalment, s'arriba al PR-C 96, l'antic camí que enllaçava Colldejou i Pratdip. El seguim cap a l'esquerra, per tornar a Colldejou.

Arribem al pal indicador on al matí hem abandonat el PR. Des d'aquí, repetim el camí per on hem vingut fins a Colldejou, seguint les marques del PR-C 96.

Mapa: Serra de Llaberia.
Escala 1:20.000. Editorial Piolet.

■ ■ ■

El nou dipòsit d'aigua, la solució a un problema històric del nostre poble

Tomàs Bigorra Munté

Finalment, i després de més de dos anys de feines, projecte i tramitació administrativa prèvia, el dia 10 de setembre han començat les obres per la construcció del nou dipòsit de subministrament d'aigua potable del nostre poble. Aquesta infraestructura està destinada a resoldre el problema històric de falta d'aigua que ha tingut durant els estius secs dels darrers anys, i la previsió és que a final d'any les obres estiguin enllestides.

Per a poder fer realitat aquest objectiu, el nostre Ajuntament va aprovar el pressupost municipal per a 2009 per valor de 1.699.233,86 euros (que són més de 277 milions de les antigues pessetes), que és el més elevat que mai ha previst cap consistori vilaplanenc. La magnitud d'aquest pressupost ve donada per les inversions que s'ha previst executar, que tenen un valor de 1.288.486,32 euros.

En aquestes inversions pressupostades hi destaca la reforma dels vestidors municipals, finançada amb els Fons Estatals d'Inversió Local (FEIL), amb un cost de 108.492 euros, i que ja està acabada i en servei des del juny passat.

Però, sense cap mena de dubte, la inversió més destacada d'enguany és el nou dipòsit de subministrament d'aigua potable, que és el projecte estrella del mandat i que compta amb el suport de tots el grups polítics.

El pressupost de l'obra és de 1.081.669,17 d'euros (prop de 180 milions de les antigues pessetes), està subvencionada pel 95 % del seu cost, i el preceptiu 5 % restant l'aporta l'Ajun-

tament. Per a convertir aquest projecte tan necessari en realitat, l'Ajuntament hi ha destinat molts dels recursos del present mandat provinents del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC) de la Generalitat i del Pla d'Acció Municipal (PAM) de la Diputació, així com una subvenció de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA).

Per tant, després de consolidar el finançament de l'obra, l'aportació del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC) del Departament de Governació de la Generalitat és de 684.950 euros, la del Pla d'Acció Municipal (PAM) de la Diputació és de 16.865,47 euros, mentre que l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), també depenent de la Generalitat, hi aporta 325.770,25 euros, i l'Ajuntament de Vilaplana hi destina 54.083 euros de fons propis.

Aquesta obra tan esperada ha de donar la resposta definitiva als problemes de falta d'aigua que ha patit el municipi els anys de sequera. Per la importància i la dificultat del projecte, l'Ajuntament fa temps que està treballant en la tramitació i l'expropiació dels terrenys per a la ubicació de la instal·lació. I després de molt de temps invertit en la gestació i la preparació del projecte, l'Ajuntament ja ha aconseguit disposar dels recursos i els terrenys per l'execució de l'obra.

Durant els mesos de juliol i agost s'ha realitzat el procés d'adjudicació de l'obra, que ha estat complex perquè s'han presentat 29 empreses al concurs. Per les dates en què s'ha realitzat el concurs i per la quantitat d'ofertes presentades, la valoració de les ofertes per part dels tècnics s'ha allargat i ha fet que superés la previsió inicial.

La mesa de contractació, en funció de l'informe tècnic emès pel Servei d'Assistència Municipal (SAM) de la Diputació de valoració de les ofertes presentades, ha proposat l'adjudicació de l'obra a l'empresa que ha obtingut la millor puntuació. I ha estat en el Ple del 5 d'agost quan els membres de la corporació presents han acordat per unanimitat adjudicar l'obra a l'empresa Regimovi, S.L. de Deltebre.

Una vegada formalitzats tots els tràmits preceptius, garanties, signatura del contracte i aixecament de l'acta de comprovació del replanteig de l'obra, s'han donat per iniciades les obres el dia 10 de setembre. Per tant, segons les previsions, l'obra estarà enllestida el gener de 2010.

Aquesta obra ha estat possible fruit del consens de totes les forces polítiques en el si de l'Ajuntament i de l'eficàcia i l'eficiència de l'equip de govern per implicar les diferents administracions i assolir-ne el màxim grau de compromís. Tota aquesta actuació política ha fet possible la viabilitat econòmica i material del projecte, quan, pel seu volum, un municipi de les característiques del nostre no seria possible que el poguéssim tirar endavant.

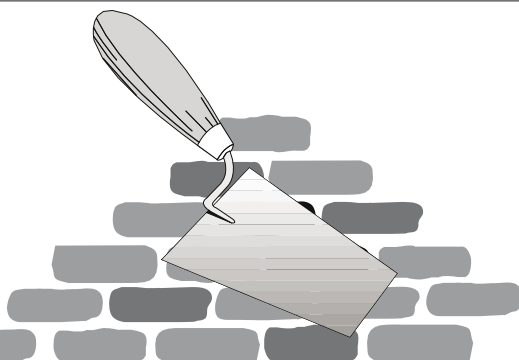
Per tant, des d'aquí agraeixo l'esforç i dedicació de tots aquells que han contribuït que aquest projecte sigui una realitat. Els vilaplanencs hem d'estar agraïts i satisfets amb les administracions per aconseguir resoldre un problema tan important com és la falta d'aigua.

■ ■ ■

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

A peu per Vilaplana

Ajuntament de Vilaplana

Aquest proper mes d'octubre està previst que vegi la llum el llibretó editat per l'Ajuntament de Vilaplana *A peu per Vilaplana*.

Aquesta es la segona i darrera fase d'un, petit, però ambiciós projecte per donar a conèixer el nostre ric patrimoni natural, històric, geològic i etnogràfic, mentre passem pels camins mil·lenaris que transiten pel nostre terme.

Ja fa més de mig any que, amb el suport de la Conselleria de Comerç Consum i Turisme, es va poder portar a terme la primera fase, consistent en la col·locació de set panells indicatius, que ens anunciaven, a través d'un mapa, l'inici d'una ruta circular i a peu pel nostre municipi i a llocs emblemàtics dels municipis veïns, així com dos grans plafons amb informació de les set rutes: un instal·lat a la Riba i l'altre al refugi de la Mussara, igualment també es van plantar banderoles de direcció en alguns punts poc clars dels recorreguts.

Ara, doncs està a punt de veure la llum, amb el suport de Diputació de Tarragona i la Conselleria de Cultura, aquesta segona fase del projecte consistent en un llibretó per poder seguir l'itinerari de les set rutes, que són:

- Ruta dels avencs de la Febró
- Pujada als Mutllats i a la Creu Trencada
- Camí dels Cingles
- Ruta dels Carlins
- Pujada a la Mussara per les Tosques
- Pujada a la Mussara pels Garrigots

Aquestes rutes han estat ideades

pel veí de Vilaplana, Maurici Montané amb el suport tècnic i logístic de l'empresa Mediterrània de Geoserveis. Conjuntament amb el llibretó s'entregarà el nou tríptic informatiu de Vilaplana: en una cara hi haurà un plànol del poble i informació general i en l'altra un petit mapa del terme amb les set rutes, abans esmentades, marcades.

El llibretó tindrà un preu de 2€ i es podrà adquirir a l'ajuntament, el tríptic informatiu es repartirà gratuïtament.

■ ■ ■

**P
L
A
C
I
T**

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

ENTREAUTOMAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Som i serem

✍ *Josep Pujals i Carraté*

Som com som i, per això som on som. El que em preocupa de veritat és el que serem tots plegats i, més encara, el que deixareu de SER.

Què podeu arribar a ser? Al meu entendre, no gaire cosa més que pamfletaires amb data de caducitat si no sou capaços de desempallegar-vos de tota una sèrie d'ideòlegs d'última fila, de passavolants. Crec que pintades com les del cartell de la fotografia o la monumental empastifada de la parada del bus, la zona de recollida selectiva, ... són injustificables. Es pot admetre que tingueu coses a dir, però un país civilitzat i culte avança per altres camins, tocant de peus a terra i, creieu-me, pot prescindir d'iniciatives semblants.

A més, i pel que fa al cartell del Casal, crec que de cap manera, el consistori de Vilaplana és mereix un menyspreu semblant i aquestes baixeses. Si us plau reflexioneu una mica abans d'actuar.

Ara, deixeu-me posar al vostre costat. Jo també penso en el País diferent que volem i que, per història i dignitat en som mereixedors, i avui encara se'ns nega, però l'aconseguirem així? Estic convençut que no.

El que serem, el que aspirem a ser, ho hem de treballar entre tots, a tot arreu. Tots tenim els nostres deures en l'activitat del dia a dia. La societat civil de Catalunya ha demostrat abastament que té capacitat per assumir plantejaments valents i assolir objectius importants. Així, sense defallences, amb alts i baixos, i malgrat tantes renúncies, hem sobreviscut a les llargues nits i encara no ens n'hem sortit del tot. Encara hi ha molta feina a fer.

Cal que els joves assumiu obertament que el vostre paper és vital, imprescindible, sense el vostre concurs no hi haurà Futur, però cal que orienteu correctament les vostres iniciatives i la vostra empenta. Cal col·laborar i treballar en tots els àmbits de la societat, i sobretot, cal saber destriar el grà de la palla. Així, tots junts, farem possible una Catalunya sobirana que es fonamenti en l'autoestima, el respecte i els valors. Si no és així, crec que s'haurà perdut el temps. Unes iniciatives emparades en el pamflet, la pintada o l'insult no fan por a ningú. El que provoquen és llàstima i en proclamen públicament a seva marginalitat..

Som-hi doncs. De feina n'hi ha per tothom. És veritat que algunes vegades cal ser agosarats, però sempre, cal equilibrar la raixa amb el seny. Per aquest camí trobareu complicitats i suport. No estareu sols. Com cantava Raimon: ".....En som molts més dels que ells volen i diuen".

En tot cas, aquesta és una reflexió en veu alta i la faig amb tot el respecte i amb tota l'estima que em mereixeu, perquè em preocupa i em dol que, en nom d'un suposat ideal, es manipulin molts joves per a conduir-los primer a la confusió i, finalment, al no res.

...

pintura decorativa

Alvar Juanpere Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

JOSEP MESTRE SERRALLER

FERRO ALUMINI INOX

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Els Ajuntaments i les polítiques d'ocupació

✍ *Bru Anguera*

En l'actual context de crisi econòmica i la consegüent destrucció de llocs de treball, especialment concentrada en alguns sectors com la construcció, el paper de les administracions públiques com a impulsores de polítiques d'ocupació esdevé fonamental. En aquest sentit la Generalitat de Catalunya ha promogut tot un seguit de mesures que tenen com a objectiu millorar l'ocupabilitat i facilitar la contractació de persones aturades, especialment en aquells sectors emergents generadors d'ocupació.

La col·laboració i implicació dels ajuntaments en les polítiques d'ocupació constitueix un factor clau en l'efectivitat d'aquestes mesures. I no tan sols en el cas dels municipis grans i mitjans que compten amb una experiència d'anys, sinó també en el cas dels petits municipis que han sabut aprofitar programes com els plans d'ocupació. Els plans d'ocupació són programes de contractació de persones aturades per a la realització de serveis que són d'interès general i social, com seria el cas d'actuacions per a millorar el medi ambient del poble (manteniment de zones naturals i periurbanes, educació mediambiental,...), o serveis a la comunitat (dinamització comunitària, mediació intercultural,...). El Servei d'Ocupació de Catalunya del Departament de Treball subvenciona el cost salarial i de Seguretat Social dels contractes dels treballadors aturats a partir de les peticions que formulen els ajuntaments quan es publica la corresponent convocatòria al DOGC.

Per a l'any 2009 el Servei d'Ocupació de Catalunya va publicar una convocatòria per a la concessió de subvencions per a la realització de plans d'ocupació adreçades a entitats locals de menys de 30.000 habitants. En el marc d'aquesta convocatòria l'ajuntament de Vilaplana, com altres ajuntaments del Camp de Tarragona (Capafonts, Riudecanyes, Poboleda,...), va presentar una sol·licitud, concretament per a la contractació d'un peó jardiner per un import de 7.385,04 euros. Sembla ser que finalment aquesta subvenció no ha estat concedida per la Generalitat. Entenem, després d'analitzar la normativa, que el motiu devia estar en la inadequació de l'actuació demanada (jardineria) a les actuacions que prioritzava el Departament de Treball (protecció i manteniment de zones naturals i periurbanes). Per entendre'ns: una cosa és ocupar-se de la jardineria dins del perímetre del poble, i una altra de molt diferent ocupar-se de netejar la llera del riu o altres espais periurbans. La primera actuació no es podia subvencionar i la segona sí. Ha estat una llàstima perdre la subvenció, no tan sols perquè hi ha moltes coses d'interès general que es podrien haver sol·licitat i que el poble necessita, sinó perquè també s'hauria pogut contractar una persona aturada en aquests moments de penúria econòmica.

■ ■ ■

On són els brots verds?

✍ *Comitè Intermon Oxfam Reus*

En les últimes setmanes moltes veus comencen a parlar dels brots verds de l'economia i afirmen que el pitjor de la crisi ja ha passat. No obstant això, s'espera que només aquest any prop de 100 milions de persones passin a engrossir les llistes dels més pobres i les persones que passen fam han superat ja els 1000 milions, és a dir un de cada sis habitants del planeta. ¿On són els brots verds?

Els països més rics han gastat en els últims mesos 360 vegades més diners a rescatar els seus bancs que el que van destinar l'any passat en ajuda al desenvolupament, i l'assoliment dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (que preveïen rebaixar a la meitat les persones vivint en la misèria l'any 2015), comença a esvaïr-se.

Els líders del G20 reunits aquests dies a Pittsburgh (EUA) han de comprometre mesures concretes i urgents per a buscar una sortida a la crisi global que persegueixi ajudar els països més pobres en els seus esforços per combatre una crisi que no van contribuir a crear però que avui sofreixen amb major virulència.

És urgent que adoptin mesures per a fomentar una economia ambientalment sostenible i al servei de l'ésser humà, i comprometre els recursos necessaris per a recolzar els esforços dels països pobres.

Entre aquestes mesures urgents haurien de figurar: (1) la creació d'un impost als fluxos financers internacionals (la coneguda com Taxa Tobin) que podria generar uns 33.000 milions a l'any per al desenvolupament dels països pobres; (2) establir una moratòria immediata del deute extern per evitar que els països més pobres perdin els pocs diners que tenen per afrontar la crisi; (3) reformar el FMI i el Banc Mundial repartint equitativament el poder entre els seus membres, i transferir la meitat del nou cabal (emissió de DEG) del FMI als països més pobres, i (4) implantar la transparència per als paradisos fiscals per on es perden entre 230.000 i 280.000 milions de dòlars en evasió fiscal (el doble de l'ajuda al desenvolupament) en els països en desenvolupament. Aquests impostos haurien de dedicar-se a la construcció d'escoles, hospitals i altres serveis socials bàsics.

Limitar els bonus bancaris és un encert però és tot just la punta de l'iceberg. Esperem que la Unió Europea tingui a Pittsburgh una posició proactiva i solidària que no ha existit fins al moment, i que el president del Govern Espanyol mostri la seva voluntat de posar la justícia global i la pobresa a la part alta de l'agenda. Quan comenci la cimera del G20 només quedaran 100 dies per a què Espanya assumeixi la Presidència de Tòrr de la UE.

■ ■ ■

Poemes

♫ Ezequiel Huguet

Política I

Convivim en la memòria
de temps immemorial;
si repassem nostra història
hem sigut molt catalans.

Catalans de sang molt roja,
catalans obrers de camp,
catalans de rica forja,
catalans tots fills del llamp.

Convergem amb altres pobles
que ens fan sentir més estranys;
nostra sang és rica i noble,
no parem mai cap parany.

Hem acollit amb tendresa
benvinguts nous residents,
acollint-los amb tendresa,
respectant-los tendrament.

* * *

Los primeros van llegando,
mas otros ya llegarán;
muchos más siguen llorando,
muchos más esperarán.

Mas los tiempos empeoran
los más no pueden llegar;
serán los más los que lloran
muchos más esperarán.

Mas són ellos los que llegan,
muchos más van a llegar;
son más que nostalgia tienen
y los más nos sacarán.

Son más que vamos repletos
y serán más los del mal;
al estar todos completos
que se vayan unos más.

EHURO 14-1-09

* * *

Política 2

L'Esquerra Republicana,
un equip de quatre gats,
per no morir-se de gana
petits grupets han format.
Es tanta sa petitesa
i tant grossa l'ambició,
ara es troben que a la mesa
ja no hi tenen cap escó.

Ells es senten caps de "toro"
amb ses banyes relluïnt
i el que fan, caure de "morros"
tot anant retrocedint.

L'un es posa la corona,
l'altre s'entrena al mercat,
un altre vol ser "Mahoma",
sols sortir-ne retratat.

No es venteu per la fortuna
el ronyó teniu cobert;
l'ocasió només és una
gardeu-la com un secret.

Com voleu ser cap de colla
amb vostre comportament?
si de rap teniu la "cola"
no sou res de suficient.

EHURO 6-1-09

* * *

Política 3

Els bons vins són els més vells
que pel seu preu, molt pocs el tasten,
reposen en carretells
i molt poques mans, l'abasten.

Dorment i dorment tot l'any
esperant una "festada"
i dediquen tot l'afany
preparant la gran diada.

Es creuen ells els millors,
en els altres tot són faltes;
tenen ells totes les flors
amagant totes les cartes.

Uns pocs es senten rebé,
els altres passen i callen;
satisfets, descansen bé
esperant de nou com ballen.

Ballen amb bella cançó,
el compàs no els acompanya;
doncs que aprenguin la cançó
i deixin de fer la ganya.

EHURO 6-1-09

Política 4

El PP res no vol fer
no es vol gastar cap diner.

El PSC res farà
cap diner no es pot gastar.

EHURO 6-1-09

■ ■ ■

Àlex Masdeu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

VILAPLANA

Poema de Festa Major: L'envelat d'Oleguer Huguet

✍ *Albert Aragonès Salvat*

Convidat a col·laborar en aquest número de **Lo Pedrís**, que ha de sortir per festa major, enllestiré la feina amb un recurs recurrent: la publicació d'un poema d'Oleguer Huguet que parla d'aquesta festa. I dic recurrent perquè la revista La Teia, per exemple, coincidint amb Setmana Santa, va publicar el poema «Setmana Santa» del primer llibre d'Oleguer Huguet, *Càntir de vidre* (Barcelona, 1954, p. 36-37), i més tard, coincidint aquesta vegada amb el mes de gener, va publicar el poema «Sant Blai» del llibre *Ales d'argila* (Barcelona, 1965, p. 63-64).

Ara, coincidint amb la festa major de Vilaplana, us proposo la lectura de la tercera part del «Poema de Festa Major», publicat al llibre *Càntir de vidre* (Barcelona, 1954, p. 46-50):

POEMA DE FESTA MAJOR

III

L'ENVELAT

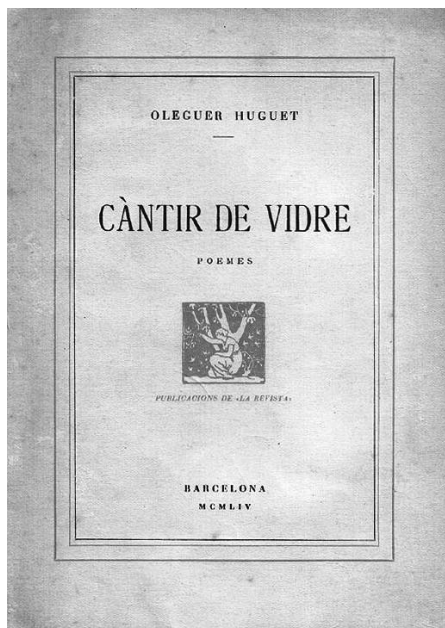
Esparverat pel sotrac,
el grill ha fugit de l'era
amb els èlitres i el frac
tot esquitxat d'aigualera.

Quin bergantí, l'envelat!
amb l'àncora a la mar xica
del rostollar recremat,
sembla un paller de musica.

Duu una aranya de cristall
que fila llums opalines
amb un bocí de mirall
que va seduïnt fadrines.

I un velam pintat de blau
que cap vent marcir no gosa,
com no gosaria l'au
amb l'ala marcir cap rosa.

Quan la nau se n'anirà
-mocadors de melangia-
el grill tornarà a tocar
la cançó de cada dia.

En el poema hi veig tres parts, dominades cadascuna per tres elements: el grill, a la primera i al final de l'última estrofa; l'envelat, a la segona estrofa i a la quarta; i l'aranya de cristall de l'interior de l'envelat, a la tercera estrofa, és a dir, al centre del poema.

En la primera estrofa i en els dos últims versos, relata el periple d'un grill absent que és insecte (amb els èlitres) i músic (i el frac) al mateix temps. Al principi del poema, el grill ja ha fugit de l'era on han plantat l'envelat, que sembla un paller de musica; al final, quan l'envelat ja no hi serà, s'anuncia que el grill tornarà a interpretar la cançó de cada dia i, per tant, tornarà a la rutina diària.

En la segona estrofa i en la penúltima, hi ha la presència de l'envelat transformat al·legòricament en un bergantí admirable, en una nau amb l'àncora a la mar xica (el rostollar recremat) i un velam pintat de blau (semblant a una rosa) que cap vent marcir no gosa.

I dintre l'envelat, a l'estrofa central del poema, una aranya seductora de fadrines que és alhora objecte (de cristall) i insecte (fila) i, en definitiva, rival del grill.

Aquest poema no és l'únic que parla de la festa major. En el mateix llibre n'hi trobem un altre, «Adéu a la festa major» (p. 56-57), que reprèn el tema i alguns motius (la melangia, l'envelat marcit, l'aigualera que ens situa a la tardor, les donzelles i els fadrins...). I és que en els dos primers llibres d'Oleguer Huguet, hi ha un grapat de poemes amb els quals podríem descabellar un complet calendari litúrgic festiu de tot l'any: «Nadal» (*Ales d'argila*, p. 61-62), «Sant Blai» (*Ales d'argila*, p. 63-64), «Pasqua Florida» (*Ales d'argila*, p. 65-66), «Setmana Santa», (*Càntir de vidre*, p. 36-37), «Corpus a Poblet» (*Càntir de vidre*, p. 42-43), «Sant Joan» (*Ales d'argila*, 67-68), «La Mare de Déu d'agost» (*Càntir de vidre*, p. 61-62), «La Nativitat de la Mare de Déu» (*Ales d'argila*, p. 69-70), «Tots Sants» (*Ales d'argila*, p. 71-72), etc.

■ ■ ■

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

L'escriptora reusenca Rosa Pagès rep el premi de narrativa de Vinebre

✍ *Mariona Quadrada*

La veïna i altres animals domèstics de l'escriptora Rosa Pagès és un llibre de contes guardonat amb el premi de narrativa de Vinebre 2008 i publicat durant el mes d'agost del 2009 per Cossetània Edicions.

L'autora, la reusenca Rosa Pagès, compta amb diversos premis, entre els quals, la novel·la *M'he descuidat de dir-te gràcies*, guanyadora del premi Valldaura, memorial Pere Calders, 2007, publicada per Edicions de l'Autònoma i la que sortirà properament a Cossetània Edicions,

premi Vila d'Ascó 2009, titulada *Àngels de Pedra*, situada al Reus modernista.

Hi trobareu des de ressons de thriller, tons de no sentit lligats amb l'absurd, una sensibilitat fonda en l'aprofundiment dels sentiments amb un equilibri ben travat entre la realitat i els elements màgics, que no tan sols no grinyolen sinó que sedueixen.

Els personatges són tan vius com nosaltres: estimen, ploren, riuen, senten nostàlgia, curiositat fins a la impudícia; de vegades reaccionen amb ràbia, amb

escepticisme, amb submissió o autoenganyant-se.

Amb una llengua catalana rica, matissada i moderna, l'autora, que revela un domini de tècniques literàries diverses per evitar caure en sentimentalismes de color de rosa, ens convida a la fantasia, al detall condensat, sense palla, a la sorpresa i a gaudir de les nostres pròpies emocions.

En definitiva, a Reus tenim, potser sense saber-ho, una autora que ja és hora que coneguem en profunditat perquè té molt a dir i, per descomptat, dirà.

Llegiu-lo!

■ ■ ■

Teatre

El Grup de Teatre viu un dels seus moments dolços

Com ja va sent habitual en els últims anys, el grup de teatre de Vilaplana va estrenar el seu darrer treball al casal vilaplanenc durant el passat mes de juliol. S'aprofita aquesta època perquè el dia és més llarg i molta gent està de vacances. Una vegada més no ens van fallar, el teatre tenia realment un ambient d'estrena, tant els que vivim durant tot l'any com aquells que gaudien de les vacances, tots varen decidir acompanyar-nos en un dia tan especial. Per nosaltres és bonic veure com la gent va al teatre el dia que actua el seu grup.

La veritat és que no ens podem queixar i diria que estem en un moment

dolç del teatre a Vilaplana.

Recordo anys enrere que érem poquets i costava molt estrenar una obra...

Ara tenim un grup força nombrós amb gent que fins i tot puja d'altres poblacions a fer teatre amb nosaltres i que tenen ganes de fer coses noves.

Tenim projectes: ara anirem a diferents pobles a representar *Torna-la a tocar, Sam*.

Seguidament començarem el muntatge "dels pastorets" que massa temps fa que no es veuen al nostre escenari.

També tenim aniversaris! Perquè l'any que ve el nostre grup fa 30 anys!!

Com veieu, de feina a nosaltres no ens en falta, una feina que de segur voldrem compartir amb vosaltres!

Per últim, fer menció a dos companys d'escenari que aquest any ens han deixat: Josep Ma Aymamí i Pepito Mateu.

Per nosaltres sempre formaran part d'aquest grup! Gràcies.

No volia acomiadar-me sense felicitar els companys que van fer possible el festival d'estiu. Ens van fer passar una nit agradable i ens van demostrar una vegada més que el futur artístic a Vilaplana està més que assegurat!

■ ■ ■

Frank Zappa

🎸 *Joko*

Francis Vincent Zappa Jr (Baltimore, 1940 - Los Angeles, 1993) cantant, guitarrista i compositor nord-americà. Llegendari a la història del rock, músic tan prolífic com genial, excèntric i compromès, va deixar un llegat de més de cinquanta àlbums abans de morir.

Nascut a Baltimore, es va traslladar amb la seva família a Califòrnia, on als dotze anys ja tocava la bateria, creant la seva primera banda, The Blackouts. Cap al 1957 canvia les baquetes per la guitarra, i coneix al seu amic i futur col·laborador, Don Van Vliet (1941), àlies Captain Beefheart, un altre il·lustre visionari del rock. Aviat Frank s'integra en algunes bandes locals, com The Masters i The Soul Giants, escrivint la música per a pel·lícules de classe B, com The World's Greatest Sinner o Run Home Slow, tot això abans de 1965.

En aquest es va traslladar a Los Angeles, on va formar una nova banda, The Mothers, que va actuar per tot l'estat. Canvien el seu nom a The Mothers el 1965. El 1966 són fitxats per Verve i editen el seu elepé de debut, un doble disc anomenat *Freak Out!*, que va estar 23 setmanes en llistes, gràcies a la promoció en mitjans independents. Per llavors ja eren Frank Zappa & The Mothers of Invention, i fins el 1969 van treure cinc àlbums, per acabar amb la recopilació *Mothermania*, amb la que acaba el seu contracte amb Verve.

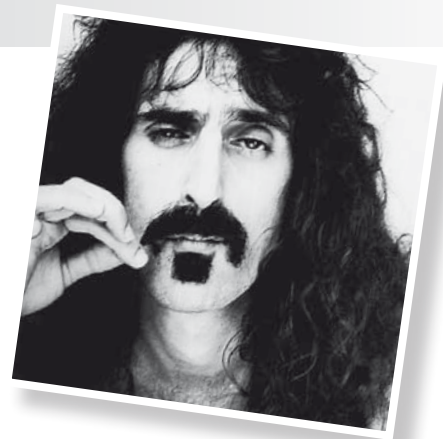
Abans de finalitzar l'any, Zappa dissol la banda, i llança *Hot Rats*, amb Captain Beefheart i el violinista Jean-Luc Ponty (1942) sota el seu propi nom, projecte que arriba fins al número nou a les llistes angleses. A aquestes alçades, la fama de Zappa com heroi de l'escena underground s'estén per tot el món; re-forma The Mothers el 1970.

El 1971, en una visita al Regne Unit, toca al costat de Ringo Starr i Keith Moon, i, mesos més tard, actua en directe, juntament amb Yoko Ono i John Lennon, a Nova York. Arriba el seu millor moment el 1974 amb l'àlbum *Apostrophe*. El disc és el seu únic top 10, la resta dels seus discos oscil·la entre la posició 50 i la 20, la qual cosa, a causa del seu elevat nombre, és tot un

rècord. Molts d'ells són instrumentals, com *Studio Tan*, de 1978 o *Orchestral Favorites*.

A partir de les hores la seva producció és variada i abasta des del Jazz-Rock fins a les composicions de tall clàssic. D'aquestes últimes, la primera va ser un concert amb la filarmònica de Los Angeles, dirigida per Zubin Mehta, i interpretant *200 Motels*. En els vuitanta va seguir en actiu, començant la dècada amb els dos elepés: *Joe's Garage Act I* i el doble *Joe's Garage Acts II & III*, en una línia més ortodoxa, però sense abandonar la seva originalitat.

El 1985 fa una altra bogeria: amb el seu propi segell, *Barking Pumpkin*, i per correu, llança set elepés que eren noves remescles dels seus primers àlbums per Verve. El 1988 guanya un Grammy per *Jazz for Hell*, en la categoria de millor

àlbum de rock instrumental. A partir d'aquest any, i fins al 1992, es llancen al mercat sis volums d'una sèrie anomenada *You can't do that on stage anymore*, amb gravacions inèdites en directe i amb bona part dels dos centenars de col·laboradors dels músics amb els quals havia tocat en la seva carrera. Però el 1990 se li va detectar un càncer de pròstata, única circumstància que va poder aturar la seva genial i prolífica creativitat. Va morir el desembre de 1993, sense haver complert els cinquanta-tres anys.

■ ■ ■

Discografia

- *Freak Out!* (1966)
- *Absolutely Free* (1967)
- *Lumpy Gravy* (1967)
- *We're Only in It for the Money* (1968)
- *Cruising with Ruben & the Jets* (1968)
- *Uncle Meat* (1969)
- *Mothermania* (1969) (recopilación oficial)
- *Hot Rats* (1969)
- *Burnt Weeny Sandwich* (1969)
- *Weasels Ripped My Flesh* (1970)
- *Chunga's Revenge* (1970)
- *Fillmore East - June 1971* (1971)
- *200 Motels* (1971)
- *Just Another Band From L.A.* (1972)
- *Waka/Jawaka* (1972)
- *The Grand Wazoo* (1972)
- *Overnite Sensation* (1973)
- *Apostrophe (')* (1974)
- *Roxy & Elsewhere* (1974)
- *One Size Fits All* (1975)
- *Bongo Fury* (1975)
- *Zoot Allures* (1976)
- *Zappa In New York* (1978)
- *Studio Tan* (1978)
- *Sleep Dirt* (1979)
- *Sheik Yerbouti* (1979)
- *Orchestral Favorites* (1979)
- *Joe's Garage* (1979)
- *Tinseltown Rebellion* (1981)
- *Shut Up 'N' Play Yer Guitar* (1981)
- *You Are What You Is* (1981)
- *Ship Arriving Too Late to Save a Drowning Witch* (1982)
- *The Man From Utopia* (1983)
- *Baby Snakes* (1983)
- *London Symphony Orchestra, Vol. 1* (1983)
- *Boulez Conducts Zappa: The Perfect Stranger* (1984)
- *Them or Us* (1984)
- *Thing-Fish* (1984)
- *Francesco Zappa* (1984)
- *Frank Zappa Meets the Mothers of Prevention* (1985)
- *Does Humor Belong In Music?* (1986)
- *Jazz From Hell* (1986)
- *London Symphony Orchestra, Vol. 2* (1987)
- *Guitar* (1988)
- *You Can't Do That on Stage Anymore series* (1988-1992)
 - o *You Can't Do That on Stage Anymore, Vol. 1* (1988)
 - o *You Can't Do That on Stage Anymore, Vol. 2* (1988)
 - o *You Can't Do That on Stage Anymore, Vol. 3* (1989)
 - o *You Can't Do That on Stage Anymore, Vol. 4* (1991)
 - o *You Can't Do That on Stage Anymore, Vol. 5* (1992)
 - o *You Can't Do That on Stage Anymore, Vol. 6* (1992)
- *Broadway The Hard Way* (1989)
- *The Best Band You Never Heard In Your Life* (1989)
- *Make a Jazz Noise Here* (1991)
- *Playground Psychotics* (1992)
- *Ahead of Their Time* (1993)
- *The Yellow Shark* (1993)

La nova grip del 2009

Pitu Vilalta

Metge de capçalera

Encara que el virus de la grip és un dels virus més estudiats, se'n desconeixen molts aspectes, sobretot de la seva ecologia. És especialment intrigant que la malaltia s'estengui tan ràpidament (en 3-12 mesos per tot el món), força més que altres malalties epidèmiques.

La grip es presenta en forma d'endèmies anuals, brots epidèmics i pandèmies. Degut a l'elevada variabilitat en la composició de la superfície del virus, la immunització que produeix, sigui després de la infecció pel virus gripal o sigui per vacunació, no protegeix més enllà de cada brot estacional. Per aquest motiu cada any s'ha d'elaborar una vacuna nova, incorporant les variants o soques que van apareixent.

Els virus gripals poden sobreviure fins 4 dies en aigua a 22°C i més de 30 dies a 0°C. Sobre acer inoxidable i plàstic 24-48 hores. A la roba, paper o mocadors pot sobreviure 8-12 hores i a les mans, contaminades a partir d'aquests objectes, menys de 5 minuts. L'escalfor (60°C durant 30 min), el lleixiu i els desinfectants el deixen inviable.

La transmissió entre persones té lloc exclusivament a través de la mucosa respiratòria, principalment per les gotes que s'expulsen amb la tos i els esternuts. El contacte directe amb una altra persona o amb una superfície contaminada poden produir la suspensió en l'aire de partícules amb virus viables.

Les mesures bàsiques que es recomanen per a evitar el contagi de la malaltia són conseqüència d'aquestes propietats: evitar els ambients freds i humits, rentar-se les mans sovint, usar mocador d'un sol ús per a tossir i esternudar, evitar les aglomeracions (sobretot si poden haver-hi malalts). En alguns entorns es recomanen mesures més efectives (guants, mascaretes i altres).

Es distingeixen tres gèneres o tipus de virus de la grip, que s'anomenen A, B i C. Els subtipus es denominen segons les proteïnes "H" (H1 a H16) i "N" (N1 a N9) de la superfície del virus.

Els tipus B i C afecten a fonamentalment a humans i produeixen una malaltia més lleu que no el tipus A. Els virus B s'inclouen als programes de vacunació de cada hivern.

El reservori natural del virus gripal del tipus A són diverses aus aquàtiques salvatges (els ànecs i d'altres semblants, moltes d'elles migratòries), que no emmalalteixen. A partir d'aquest reservori, algunes variants del virus s'han transmès a altres hostes (i menys vegades també entre ells) als que produeixen una malaltia més o menys important: altres ocells, mamífers i després als humans (el més sovint a través dels porcs).

Un cop una variant ha afectat una espècie, pot persistir en aquest nou hoste durant decennis, de forma que unes quantes variants es poden trobar actives simultàniament en diferents poblacions d'hostes. Així, del virus de la grip A, hi ha soques específiques per a diversos mamífers (porcs, gats, cavalls, foques, balenes), diverses espècies d'aus salvatges i domèstiques, i per a l'espècie humana, aquestes implicades en els brots hivernals de grip i que també s'inclouen a les vacunes.

De tant en tant apareix una variant que afecta el codi genètic del virus, per mitjà de la combinació de soques diferents que han infectat alhora la mateixa cèl·lula (infecció doble). Aquesta nova variant pot ser l'origen de soques pandèmiques, donat que qualsevol hoste presentarà un grau d'immunitat virtualment nul. En la mida que la nova variant sigui capaç de transmetre's entre els individus d'una espècie, serà possible l'aparició d'una pandèmia i brot epidèmic.

Des de fa segles s'han produït pandèmies del virus gripal A quan ha sorgit una variant capaç de transmetre's d'humà a humà de forma sostinguda. Vénen a ser uns 3 episodis cada 100 anys. L'anomenada grip espanyola, els anys 1918-1919, és la més antiga de les que s'ha comprovat que fou del tipus A (una soca N1H1 d'origen aviar) i se li atribueixen entre 40 i 50 milions de morts a tot el món, en una onada el març, una altra més greu el setembre i una tercera que es va allargar fins el 1919. Les següents foren causades per soques diferents el 1957 (grip asiàtica) i 1968 (grip de Hong Kong), força menys virulentes.

Cada episodi de pandèmia té unes característiques úniques i una evolució poc predictable. Les accions que duguin a terme les autoritats sanitàries s'han de basar en la millor informació de la que es pugui disposar en cada moment del curs de la pandèmia i en el coneixement del virus gripal. L'objectiu és limitar el nombre i la gravetat dels afectats i el volum de les pèrdues econòmiques per diferents conceptes. No hi tenen lloc interessos de tipus polític, legal o periodístic, molt menys arguments de tipus ètnic, cultural, relatiu a la immigració o d'altres reivindicacions que es podrien voler fer colar aprofitant la situació d'alarma. Inevitablement algunes decisions resultaran ser equivocades quan seran examinades setmanes o mesos després, però cal que siguin acuradament raonades en el moment que s'han de prendre.

La pandèmia iniciada l'abril passat està produïda per una soca del virus A, que és una barreja de quatre soques (d'origen humà, porcí, aviar). La seva virulència (tant en nombre d'afectats i en gravetat de la malaltia) és més baixa que la de la grip estacional comuna, i molt més reduïda que la d'una pandèmia com les del segle passat (100 cops menor que la del 1918). Les pandèmies de grip cursen en dos o tres onades i sovint la primera és més lleu que les altres. És preocupant, a l'entrada del hivern a l'hemisferi nord que, per infecció doble, aquesta soca del virus gripal A es barregi amb les soques de la grip de l'any passat (més adaptades als humans) i esdevingui més virulenta. Per aquest motiu hi ha certa urgència en tenir una vacuna a punt, a part de les reserves de fàrmacs antivírics.

Finalment, el que es coneix d'aquest virus permet explicar prou bé l'aparició d'aquesta pandèmia, per tant no cal imaginar que es tracta d'una maquinació d'algun grup terrorista ni de la indústria biotecnològica.

A la pàgina web http://ca.wikipedia.org/wiki/Grip_A, i a innumerable llocs d'internet, es pot trobar informació addicional (de fet, molta més de la que es pot consultar durant tres o quatre llunes).

■ ■ ■

Flors de Bach

✍ Rosa M Montaña

En el darrer article de salut natural, vàrem parlar del Dr. Bach i els seus remeis florals. Avui començarem a explicar aquests remeis.

Fins ara havíem parlat de les plantes com a mitjà natural per tractar alguns dels desequilibris físics que sovint ens arriben; ara ens ocuparem de reflectir a nivell general com actuen els remeis del Dr. Bach i per què s'utilitzen.

Tenim a les nostres mans unes flors que ens ajuden a trobar l'harmonia entre el cos i la ment. Les nostres pors, preocupacions, ansietats, obren la porta, i fan de cultiu de la malaltia. Així doncs, la prevenció en el moment precís ens ha de fer de motor per aconseguir trobar l'equilibri entre l'ésser i l'estar.

Hi ha 38 remeis que es presenten en forma de concentrat en flascons de 30ml. Per preparar la combinació de flors, cal utilitzar 2 gotes de la tintura concentrada de cada flor que es barrejaran amb aigua i unes gotes d'alcohol.

Utilitzarem un flascó de 30ml de vidre fosc que disposi de comptagotes. L'omplirem tres quartes parts d'aigua i una part d'alcohol, pot ser conyac o vi-

nagre de fruita (en el cas dels nens, no es farà servir alcohol i es conservarà a la nevera). Les flors s'afegeixen a final, dues per cada remei.

No existeix un número indicatiu de flors per formar la combinació adequada; dependrà de les circumstàncies personals i l'aspecte negatiu en el qual

vulguem incidir. De tota manera es recomana utilitzar entre quatre i set flors, no hi ha incompatibilitats entre les vibracions energètiques entre elles. Tampoc hi ha perill de caducitat, per la qual cosa les podem portar amb nosaltres sempre que ho necessitem.

La dosificació serà en funció del símptoma, es poden administrar unes quatre, sis o vuit vegades al dia. Cal introduir les gotes sota la llengua o barrejar-les amb aigua i beure a petits glops molt a poc a poc. El tractament pot durar dos, tres setmanes o potser més. En situacions molt crítiques o de crisi es poden ingerir cada 10 o 15 minuts diverses vegades.

Per acabar explicarem avui el remei anomenat "Rescat" (Rescue Remedy). Es compon de cinc flors: Star of Bethlehem, Rock Rose, Impatiens, Cherry Plum, Clematis. S'utilitza en situacions greus: primers auxilis, crisi, ansietat, accidents, després d'un procés de violència...té un efecte estabilitzador. Cal recordar que serveix en situacions extremes i que cal trobar la combinació de flors més adequada en el procés posterior a la situació que s'ha desencadenat. (Proper número: les 38 flors, una a una).

— Bibliografia: *La curación por las Flores*. Dr. Bach Ed. EDAF.; *Flores de Bach*. Vincenzo Fabrocini. Ed. Vechhi.

■ ■ ■

**VARIETAT DE TAPES
ENTREPANS
LLESQUES
ESMORZARS**

Carrer del Casal, 3 - Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes
677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Brigadistes

✍ Montserrat Foraster i Adserà

Les persones més grans de casa nostra encara associen el mot brigadista a tota aquella gent, dones i homes d'arreu del món que van venir aquí a Catalunya durant la Guerra Civil per donar suport i fins i tot la vida per una ideologia, per una concepció del món que en aquelles moments representava la República. S'anomenaven Brigadistes Internacionals.

Des de fa una trentena d'anys els brigadistes actuals catalans van a països del tercer món a donar suport a la gent que és més pobre que nosaltres. Majoritàriament noies i nois joves dediquen les seves vacances i els seus estalvis (i els dels seus pares) a anar a comunitats, pobles, selves, deserts... a dur a terme algun projecte per tal d'intentar millorar la qualitat de vida d'aquelles persones. S'anomenen Brigades Solidàries.

Cal tenir ben present que la pobresa d'aquelles contrades no té res a veure amb la pobresa que ens envolta i que hi és i que existeix al nostre voltant a l'anomenat primer món, a Catalunya.

La pobresa del tercer món és extraordinàriament més profunda, més endèmica que la que coneixem aquí. En molts llocs no tenen metges, ni medicines, ni molt menys hospitals, ni aigua corrent, ni electricitat, ni cal dir escoles etc... Les dones poden morir per parir al mig del no res, els xiquets ho fan per manca de medicines i per malalties que aquí no són cap problema, els avis discapacitats... no tenen cap mena d'assistència, els joves no tenen futur i per tant tots els qui poden migren cap a futurs incerts però indiscutiblement millors.

A gran part del planeta existeix aquesta situació i fins i tot al país més poderós del món, Estats Units, la situació de la pobresa és en molts casos similar a la del tercer món.

La finalitat essencial d'aquestes brigades solidàries és millorar, mitjançant projectes finançats des d'aquí, la vida d'aquelles persones que els reben amb els braços oberts i amb una alegria que aquí hem perdut bastant; però realment crec que l'objectiu és que tots aquests nois i noies s'adonin del món real on viuen, que vegin, visquin, tastin... la po-

bresa real i que quan tornin cap a casa amb la lliçó apresada valorin en primer lloc la sort material que tenen i després que en la seva vida particular i col·lectiva han d'actuar en conseqüència.

Normalment les persones que són brigadistes són les mateixes que ajuden a repartir menjar en menjadors populars, que fan colònies amb nens orfes, que passen persones discapacitades, que visiten avis solitaris, que estimen la seva terra..., són voluntaris de la solidaritat allà on siguin. Són persones molt valuoses que sempre estan disposades i que alhora tenen un esperit molt crític vers les grans despeses superflues, innecessàries, són vigilants de cada actuació de l'administració que faci olor de socarrim, de cada gestió de grans multinacionals..., pel sol fet que són conscients de la tragèdia que pateixen milions de persones arreu del món.

Alhora aquestes noies i nois haurien de ser estimulats, valorats i posats com a exemple en els seus llocs d'origen com les persones que volem que formin el futur col·lectiu proper (en lloc de valorar tant a quatre milionaris amb pantalons curts que corren darrera d'una pilota i a d'altres impresentables que sols fan les coses si hi ha rèdit personal i quantios)

Potser tots els joves haurien d'anar a un país del tercer món, però com això és força complicat i aquí mateix ja tenim moltes mancances hi hauria d'haver mecanismes perquè fos obligat a tothom dedicar un període de temps durant l'adolescència a atendre persones amb necessitats: acompanyar avis en una llar o a l'hospital, passejar nens i nenes amb diversitat de capacitats, ajudar en menjadors populars etc....

I aquests mecanismes els podríem aplicar a altres franges de la societat com poden ser els mestres que haurien de treballar forçosament una temporada en una escola de barri amb problemes econòmics, culturals i interracial.

També a molts polítics que haurien de sortir dels seus despatxos amb parquet i aire condicionat i posar-se al lloc de la persona més pobre de la seva ciutat i viure un temps com ella, o vol-

tar pels carrers amb bastó blanc i gos pigall, o viure en un pisot de persones migrades sobreocupat, o simplement, utilitzar el transport públic i després tornar als seus palaus de cristall i als seus sous (cap polític és pobre) i recordar gràcies a qui ells tenen la possibilitat de ser consellers, regidors, alcaldes, diputats... i recordar tantes persones que van deixar la pell per què nosaltres puguem gaudir de la democràcia actual amb l'esperança d'un món millor per a tothom...

I així periodistes que recobressin l'objectivitat i mitjans de comunicació que no deguessin el seu pressupost als anuncis de grans i poderoses empreses, a administracions subvencionadores... que després, quan els mitjans expressen la més mínima opinió divergent o donen veu a qui normalment no en té, els toquen el crostó tot recordant-los qui paga.

Alhora que els periodistes poguessin viatjar a països on la llibertat d'expressió és un entelèquia i que per coses ben simples t'apedreguen fins a la mort, t'expulsen del país, t'engarjolen.... I així podríem seguir amb la sensibilització de metges, constructors, brossaires, banquers, advocats, etc.

Crec sincerament que al món hi ha molt bona gent en tots els camps, en totes les especialitats i sectors i que si el món es mou, avança i progressa és gràcies a la dedicació de petits grups de persones que són com a formigues, que no paren mai de treballar i que moltes vegades ocupen el lloc i fan la feina que hauria de fer el govern de molts països, ajuntament de moltes ciutats, l'ONU, els laboratoris farmacèutics...

Per totes aquestes persones, els brigadistes actuals, que treballen per ideologia, per sentiment, per justícia i per totes aquelles persones que ocupen llocs amb capacitat de decidir, amb poder econòmic i amb fortes responsabilitats, ofereixo uns versos de Joan Maragall. Per als primers perquè segueixin el camí que tan bé estan fent i als segons perquè no oblidin quin és el camí i cap a on han de dirigir el seu "poder".

Vigila, esperit, vigila,
no perdís mai el teu nord,
no et deixis dur a la tranquil·la
aigua mansa de cap port.

■ ■ ■

Veïns

✍ Joan M. Rovira

A bans del *Cor de la Ciutat*, de *Nissaga de Poder* i abans fins i tot de *Poble Nou*, i mentre Televisió Espanyola ens oferia les primeres importacions de culebrotos llatinoamericans, TV3 preferia buscar al mercat anglosaxó (particularitats del tret diferencial?) i ens oferia sèries com la britànica *Gent del Barri* o l'australiana *Veïns*. Aixequen la mà els que no sapiguen de què parlo. Pocs, oi?

I a tot això, de què va l'escrit d'aquest número. Doncs de veïns, d'alguna cosa havia de servir la introducció, però no d'aquells veïns que us trobeu a l'ascensor amb els quals es parla del recurrent tema climatològic, ni tampoc dels veïns de les antípodes. No pas. Parlo de veïns a escala interplanetària: d'extraterrestres. I sí, teniu raó, no sé si els extraterrestres en saben de meteorologia així que ni confirmo ni desmenteixo les vostres sospites sobre els orígens del veí de l'ascensor. I torneu a tenir raó si penseu que és una introducció agafada amb pinces així que no divaguem més.

Mentre que la ciència deixa la possibilitat de vida en d'altres planetes a una simple qüestió de probabilitats i estadística a falta de proves concloents resulta que el cinema ja ha resolt la qüestió. I tant que n'hi ha d'alienígenes, tants que no ens hi cabran en aquesta pàgina. Fem-ne un repàs.

Emprats molt sovint com a metàfora de la por al desconegut, ja fos aquesta a l'individu o a l'ideologia, el subgènere tingué una primera època d'esplendor a la dècada dels cinquanta, amb paral·lelismes molt fàcilment identificables amb les lluites derivades de la Guerra Freda. Aquells anys ens han deixat clàssics com *Ultimatum a la Terra* (1951), *El enigma de Otro Mundo* (1951), *La invasión de los ladrones de cuerpos* (1956) o *La Guerra dels móns* (1953) basada en la novel·la de H.G. Wells amb la que un altre Wells, Orson, va terroritzar Nord-amèrica anys abans amb un programa de ràdio que ha passat a la història. Podeu trobar remakes més o menys actuals de totes aquestes cintes però cap de millor que els originals.

Posteriorment se'n varen veure més, d'extraterrestres, de totes formes, mides i colors, normalment acompanyats d'efectes visuals matussers i maquillatges indescriptibles però el nou auge del cinema de ciència ficció de finals dels setanta va tornar a reviscolar el tema. *Alien* (1979) es publicitava amb

"a l'espai ningú pot escoltar els teus crits". Ridley Scott signava un treball terrorífic i claustrofòbic que encara avui conserva totes les seves virtuts gràcies a un bitxet amb força mala baba i pitjor sang.

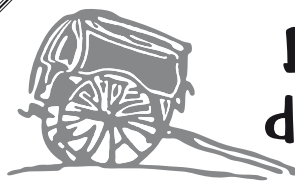
Per la seva banda Spielberg iniciava la seva relació amb éssers d'altres móns amb *Encuentros en la tercera fase* (1977) i pocs anys després es convertia en el rei Mides de Hollywood amb la més que famosa *ET, l'extraterrestre* (1982). Em direu que no us ha caigut una llagrimeta veient-la? Curiosament la bondat i dolçor d'aquella ésser eclipsava un altre visitant amb males intencions *La Cosa* (1982), obra molt lloable d'un John Carpenter que podria sortir més cops en aquest llistat. També tenia força males puges el *Depredador* (1987) amb el que s'havia de combatre Schwarzenegger. Segurament preferiria tornar a enfrontar-se amb ell abans que amb els pressupostos de Califòrnia.

Properament James Cameron ens portarà la molt publicitada *Avatar* però ja ha fet les seves aportacions amb *Aliens* (1986), estimable continuació d'*Alien*, o a la infravalorada *Abyss* (1989).

Per la seva banda, *Contact* (1997) ens oferia una visió el més real possible de com seria aquesta primera trobada de la qual no acostumem a sortir massa ben parats com demostren *Independence Day* (1996) o *Senyals* (2002), amb invasions a escala mundial incloses. És clar que sempre ens ho podem prendre amb cert sentit de l'humor com a *Mars Attacks* (1996) o *Men in Black* (1997) de Tim Burton.

Bé, podríem continuar ampliant molt més la llista però ara ja és cosa vostra. Potser només cal que aixequen la vista i mireu al voltant. Qui sap.

■ ■ ■

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!!

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

Història de la UE Vilaplana a la 3a Territorial

(IV part)

TEMPORADA 1995/96

Temporada 1995/1996, amb Angel Sanmartin d'entrenador:

A la darrera edició de Cronosport, núm. 18, publicada el desembre de 2008, publicàvem la tercera part de la història de la UE Vilaplana a la 3a territorial, i explicàvem la temporada 1994/1995 que va ser aquella en que el nostre club va travessar una crisi tan esportiva com econòmica. Doncs bé, les coses no van millorar gaire en els anys següents.

L'estiu de 1995 va ser força dur per la directiva de la UE Vilaplana, especialment pel fet de no trobar cap entrenador disposat a substituir al Sr. Escoda. Finalment, el club va arribar a un acord amb un entrenador navarrès afincat a Tarragona, el Sr. Angel Sanmartín, ex jugador de l'Osasuna, i que semblava il·lusionat en dirigir l'equip vilaplanenc, tot i tenir problemes de desplaçaments a la seva terra cada 3 o 4 caps de setmana.

La UE Vilaplana, va quedar enquadrada aquella temporada en el grup 25 de la 3a territorial, on tenia de rivals a l'Alforja, l'Alcover, el Duesaigües, La Selva, Prades, Caza y Pesca, Suer, Almoster, Castellvell, Immaculada, Oleastrum, P.Manyanet, Perafort, Cornudella,

Montbrió i Vilallonga.

El debut competitiu va enfrontar a la UE Vilaplana contra un dels rivals més forts aquell any, el Montbrió. Era un partit al bosc de l'Olla, que els vilaplanencs van intentar ajornar per la mort del pare del jugador Vicente Velasco "Titi", tan sols unes hores abans, però el Sr. col·legiat es va tancar en banda dient que "el Reglamento dice que los aplazamientos deben solicitarse con 5 dias de antelación". Jo ja no em vaig poder aguantar i li vaig contestar que "vale, la próxima vez que se muera ese señor ya le diremos que nos avise 5 dias antes". En definitiva, el partit es va jugar malgrat l'oposició del nostre club. I com no podia ser d'altra manera, el resultat va ser favorable als visitants per 1 a 8.

L'equip encara no estava ni molt menys completat, tan sols s'havia pogut fitxar al porter Xavi Raduà, i s'havien fet les incorporacions d'alguns joves vilaplanencs que començaven el seu camí futbolístic (Sergi Cavallé, Ivan Aixalà, Antoni Bonet, Norbert Mariné, Marc Mestre...), mentre que, en contrapartida, molts jugadors veterans havien anunciat ja la seva retirada (Pitxi, Eloi,

Tià...)

Amb aquestes perspectives, l'equip vilaplanenc va afrontar els següents compromisos competitius amb l'única arma de la il·lusió que mai s'ha de perdre. No obstant, no va ser suficient, i el que sí que es va perdre va ser el partit al camp del Vilallonga (3 a 0), el partit a casa contra el Perafort (0 a 2), el partit a Cambrils contra l'Oleastrum (6 a 0)... i per fi, a la jornada 6, la primera victòria: va ser a casa contra el Castellvell per 2 a 1.

No obstant, la primera victòria no va donar els fruits esperats i l'equip va afrontar 3 desplaçaments seguits, que van saldar-se amb 3 derrotes, 11 gols en contra i cap a favor (5-0 al camp del Suer, 4 - 0 a La Selva i 2-0 a Duesaigües). Els resultats no acompanyaven, l'equip seguia entrenant a la pista del Casal, l'entrenador seguia apostant per un bon futbol....però els mesos passaven i la UE Vilaplana continuava amb una sola victòria. La 1a volta va finalitzar amb tan sols dos nous empats, i la resta derrotes: els empats es va aconseguir al camp del bosc de l'Olla contra Alforja (1 a 1) i al camp de l'Alcover, on l'equip va arrencar un meritori 3 a 3.

Amb aquestes perspectives tan negres, l'equip afrontava una dura 2ª volta; ens centrarem en tres partits: el jugat a casa contra l'Alcover, el jugat a Alforja, i el jugat a casa contra el Prades.

El partit al nostre camp contra l'Alcover va disputar-se el 14 d'abril de 1996, l'equip semblava haver-se recuperat una mica, com a mínim no encaixava tants gols com a la 1ª volta. El rival, l'Alcover era el 2n classificat, i comptava amb jugadors reconeguts, com per exemple Serra, Oteros..., mentre que els vilaplanencs van sortir al camp amb la següent alineació: Jordi Mateu (Randuà), Titi, Joan Anguera, Arturo, Fernandez, Sergi Fernandez, (Garcia), Jaume Anguera, Marius, Simon (Kiko Martorell), Fraile i Novo (Canet). El resultat final va suposar una nova derrota pels locals, (0 a 3), però segons la crònica del dilluns del Diari de Tarragona, "Un Vilaplana molt canviat, va plantar cara al segon classificat, i tan sols la falta d'encert davant de porteria no va permetre que s'arribés amb un marcador més ajustat". Com veiem, el Diari parlava d'una lleugera milloria del nostre equip, i pel que recordem els que hi vam estar presents, l'encontre va ser molt disputat, i els visitants sols van sentenciar-lo definitivament en els darrers minuts, mentre que amb el resultat de 0 a 2, els vilaplanencs van gaudir de dues clares ocasions per empatar o com a mínim, retallar les diferències.

La següent jornada, el diumenge 21 d'abril, els de Vilaplana havien de jugar el derbi contra un dels rivals més propers en quan a les distàncies geogràfiques: Alforja, un rival, que, tot i no ser l'Aleixar, també tenia cert "morbo", per motius diversos, com la situació a la taula classificatòria (ambdós equips ana-

ven malament), jugadors d'un equip que abans havien estat a l'altra, etc. Per a que us feu una idea de la importància que en aquell moment es va donar a aquest enfrontament, us recordaré que l'equip va quedar "concentrat" a les 12 del migdia per fer un dinar conjunt i després una xerrada en que tothom digués la seva. La Junta directiva i l'entrenador van voler que l'equip estés més cohesionat i tothom remés en la mateixa direcció.

El dinar va anar força bé, però a l'hora de la xerrada, quan van sortir els draps bruts, un parell de jugadors van enfrontar-se verbalment fins tal punt que l'entrenador va haver de desconvocar a un d'ells pel partit que s'havia de jugar l'hora i mitja després.

No sabem si tots aquests fets van influir-hi o no, però el cert és que els jugadors van sortir hipermotivats al camp, i els vilaplanencs van jugar un dels mi-

llors partits de la temporada.

A ben segur que aquells que us agrada el futbol i van estar presents en aquell partit, ja sigui com a jugadors o com a espectadors, recordareu aquell emocionant 3 a 3, que no va decidir-se fins els darrers minuts: emoció, alternatives, nervis, picabaralles...

Recordo que, amb empat a 2, i a manca de pocs minuts, una errada dels visitants va fer pujar el 3 a 2 al marcador. Els alforjencs ja celebraven la victòria, quan en el darrer minut, una jugada per la banda dreta, va ser centrada, i el rebuig del primer remat a porteria fet per Canet, va ser aprofitat pel Xavi Ponsell, qui de xut creuat i ben col·locat va estavellar la pilota a la xarxa local, desfermant l'alegria vilaplanenca, que semblava que hagués guanyat

la Copa d'Europa. Era un partit marcat amb una X en el calendari (en quan a la importància que se li havia donat), i que finalment va acabar amb X, i el més important, no va decebre a ningú i va ajudar molt a incrementar la desitjada cohesió grupal de l'equip.

La setmana següent, els vilaplanencs rebien a casa al Prades, i van aconseguir un nou empat. Per fi l'equip havia aguantat dues setmanes seguides sense perdre. El resultat final va ser de 2 a 2, i el més positiu és que l'entrenador Sr. Angel Sanmartín va poder comptar pel citat partit amb el màxim possible de jugadors convocats (16)

Quedaven poques jornades per acabar la lliga, i l'equip va proposar-se acabar la temporada dignament i reflexionar tots per veure com s'enfocaria la nova temporada.

■ ■ ■

FUTBOL BASE VILAPLANENC

SALOU 4 - VILAPLANA 5

El passat 10 de setembre els benjamins de Vilaplana van aconseguir una històrica i merescuda victòria al camp del Salou per 4 a 5.

Va ser un partit molt renyit. Al marcador va quedar reflectida la bona direcció tècnica del Pitxi i l'empenta de tots els jugadors de l'equip.

Així doncs, aquest joves del planter vilaplanenc tanquen la pretemporada amb dues victòries i cap derrota: Vilaplana 7- Alforja 1 i Salou 4 -Vilaplana 5

Festa de la Gent Gran

El primer diumenge de juliol a Vilaplana va tenir lloc la ja tradicional Festa de la Gent més Gran que va retre homenatge als avis de 80 anys, organitzada per la Llar de Jubilats i l'Ajuntament de Vilaplana.

La Festa va començar al migdia amb la Missa Major, amb la col·laboració de la Coral Amics de la Cançó, l'assistència dels 56 avis homenatjats acompanyats per familiars, amics i veïns.

Al sortir, a les escales de l'església com és costum es va fer la fotografia de grup i després a la sala del Casal es va servir un dinar de germanor per a tots els homenatjats, familiars i acompanyants.

Per acabar la festa un grup musical "Ecleptic duet" va amenitzar la tarda amb la interpretació de cançons i balls d'època.

Fins l'any que ve!

Collita del 59 (Vilaplana 1959-2009)

Els nascuts l'any 1959 que enguany han fet, fan o faran 50 anys, que són, han tingut o tenen alguna relació amb Vilaplana, el passat 25 de juliol van celebrar conjuntament la festa dels cinquanta anys.

Van començar la jornada amb una excursió a les Tosques, paratge emblemàtic i singular, on van esmorzar i després els que encara en tenien ganes o forces van continuar fins a la Mussara. La baixada la van fer pel camí de les Campanilles on van visitar les pintures rupestres.

A les dues del migdia van arribar, en bon estat, al Casal Vilaplanenc per refrescar-se a la piscina i prendre un refresc.

Després, al vespre, al Restaurant de Ca La Peirona van fer un sopar de germanor i la van fer petar fins a altes hores de la matinada tot explicant aventures i vivències personals de la vida de cadascú.

Els son: Assumpció Anglès, Tomàs Bigorra, Josep Guillem Cabré, Manoli Escribano, Jesús Garrido, Enric Guàrdia, Jaume Huguet, Jordi Huguet, Josep Huguet, Maria Teresa Huguet, Xavier Juanpere, Domingo Laso, Llúcia

Miracle, Rosa Montaña, Rosa M. Rius, Maria Isabel Salvat, Josep M. Valle i Empar Verge.

Si encara hi ha algú que no l'heu reconegut o no sabeu qui és, el podreu identificar a la fotografia de grup.

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22

43380 VILAPLANA

e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

VIALMA SAT

Esclofoladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e.c: salsa@maptel.es

Novament, Jornades Culturals a Vilaplana

✍ *Jacqueline Mestre*

Secretària de la Casa de Cultura

L'estiu ha arribat a casa nostra i amb ell la calor, les tan esperades vacances i l'entreteniment, l'art, el teatre... en definitiva, LA CULTURA, ha tornat a picar a la porta per fer-nos-el més agradable i enriquidor.

Allò que d'uns anys ençà anomenem JORNADES CULTURALS, però que tenim present en la memòria de molt abans que aquest terme s'imposés, va arribar el dia 4 de juliol, al pati de les escoles, del bracet de la Banda d'iniciació de la Unió Musical de Tarragona. A partir d'aquí, actuacions, activitats, exposicions, xerrades, tallers, concerts, pel·lícules, contes i fins i tot un aplec recuperat a la Mussara, van ocupar els nostres espais de lleure fins el dia 9 d'agost en què, brillantment, acabaren

a l'església del poble amb un recital de cant i piano a càrrec de Bruno Anguera, Pere Mariné i Laura Rodríguez.

Una dotzena d'activitats, pel cap baix, que van anar lligant-se i coordinant-se de la mà d'un petit grup de persones que, just acabades les anteriors, ja van posar-se a treballar per les pròximes.

Un petit grup de persones que hi esmerça una part del seu temps i de les seves energies i que fa esforços importants perquè les coses surtin, i si pot ser bé, millor.

I aquí ve el problema: uns esforços importants, però limitats pel fet que darrerament les Jornades van organitzant-se, edició darrere edició, amb la participació del mateix, i reduït, equip

de persones. I això, tot i demanar, continuadament, col·laboració i participació des de tots els foros possibles.

Ens agrada que a l'estiu ens arribi per sota la porta el tríptic de les Jornades, i qui més qui menys el fulleja i s'organitza per acudir a les activitats que li fan més pes o bé a aquelles en què intervenen familiars, amics o coneguts; però estaria bé que féssim un pensament i ens plantegeßim la possibilitat de col·laborar-hi d'una manera o d'una altra si volem que els propers estius continuïn arribant a casa nostra aquestes espurnes d'entreteniment i cultura de què tenim la sort de poder gaudir quan arriba el bon temps.

Algú s'hi apunta?

Activitats de la llar de jubilats

✍ *Carme Abelló Bonet*

El dia 25 de juny sortírem d'excursió per la comarca del Matarranya. Vàrem arribar a Vall-de-roures i a l'hotel EL Salt, ja ens tenien preparat l'esmorzar. Un entrepà de pernil de Terol amb vi, aigües i cafès. En aquest mateix hotel hi vàrem dinar després de fer la ruta. Visitàrem el "secador" de pernills i ens explicaren el procés que porta un pernil des de la matança fins a menjar-lo. El

"secador" és molt gran amb infinitat de pernills.

A Peníscola vàrem visitar un museu "Lo mas mut" allí hi tenien de tot sobre els oficis tradicionals. En aquesta comarca sempre estan pujant escales, moltes de pedra i molt ben conservades.

Després d'aquesta visita vàrem tornar al mateix hotel a dinar. Per la tarda vàrem visitar una torre de Vall-de-roures. Arribàrem a Vilaplana a les 8 del vespre.

El dia 6 de setembre en el local

de jubilats celebrarem la festa d'estiu. Després de la benvinguda del president vàrem fer un pica-pica amb panets i embotits diferents; per postres un tall de coca de sucre acompanyada d'un gelat. En acabar arribàrem al sorteig de 5 obsequis, això sí, l'afortunat/ada havia de fer alguna actuació, com per exemple: cantar, ballar, explicar acudits... L'assistència fou de 34 persones.

Això és el resum d'aquest trimestre.

■ ■ ■

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Festival d'estiu 2009

À Aina, Gina i Soraya.

El passat dia 29 d'agost vam celebrar que s'acabava l'estiu amb el festival 2009. Aquest any hem volgut fer un festival que recordés els d'abans; en els quals participava molta gent de diferents edats i sexe, i on cadascun dels números prenguéss un aire diferent.

Per això vam fer el ball líric, en què ens va ajudar la Rosa, després vam ballar una cançó de *Grease*, que vam pensar que agradaria molt al públic, alguns playbacks de Dagoll Dagom ...També vam demanar a l'Uri, l'Enric, la Tat i la Cecília que ens ajudessin amb el guió, per donar-li un toc d'humor. Ja que aquest any no hi havia gens de teatre, vam voler buscar una persona enrotlla-

da i coneguda per la gent del poble per fer de presentadora, i vam pensar amb ella, tot i que sabíem que si li dèiem trobaríem a faltar els seus *piropos* i les seves rialles des del públic.

Gràcies, Anna Maria!. Hem de dir que aquest any ha estat més fàcil perquè la Tat ens ha ajudat molt i ens ha estat donant suport. Tant a ella com a la Cecília els agraïm molt la seva participació. En general estem molt contents del resultat i esperem que els nens i nenes que han participat s'ho hagin passat tan bé com nosaltres!.

Sempre hem pensat que el festival és la millor manera de passar l'estiu. Des d'aquí volem dir a tots aquells que aquest any no han participat que s'animin a seguir el nostre exemple perquè val la pena.

Agraïm molt la presència dels espectadors i de la gent que simplement valora el nostre esforç, i entén que ho fem sense ànim de lucre, per passar-nos-ho bé, i que no esperem res a canvi.

PS: Ens va fer molta il·lusió rebre les flors!!! Gràcies!!!

Grup de Colònies l'Alzina Rodona

Durant la primera setmana del passat mes d'agost, l'Alzina Rodona ha fet unes colònies a Vilanova de Prades (Conca de Barberà), que han comptat amb la participació de 65 nens i nenes i 14 monitors de Maspujols, l'Aleixar i Vilaplana. Aquest any hem viscut en l'època de la prehistòria. A canvi de poder-nos estar a una de les coves de la tribu del Capdamunt de

l'Era, hem ajudat als Hunga-hunga a trobar el remei per curar la malaltia del seu cap. La història, que ha acabat amb un final feliç, ens ha portat un munt d'aventures, jocs i excursions que ens han fet passar a tots uns dies inoblidables. Tant nens com monitors ja esperem les colònies de l'any que ve!

■ ■ ■

Cinema a la Fresca Estiu 2009

♫ *L'Espurna*

Benvolguts vilaplanencs i vilaplanenques, aquest estiu amb el vostre suport, tal com varem fer l'any passat, hem recuperat el cinema a la fresca intentant transmetre temàtiques molt diverses per a tots els gustos, projeccions; divertides, entretingudes, reivindicatives o amb inquietuds politico-socials, com han pogut ser les pel·lícules: Salvador, James Bond, Els pares d'ell/a, El Codi da Vinci o Los educadores per tal que tot hom hagi pogut gaudir de bon cinema a l'aire lliure, acompanyats de la resta de veïns i amics del poble.

Des de L'ESPURNA ens agradaria remarcar la importància que té per a nosaltres la idea del cinema a la fresca entesa com un llaç estret o un punt de

trobada entre els habitants d'un mateix poble.

Cada vegada són menys les oportunitats que ens porten a relacionar-nos amb els nostres veïns. Sense anar gaire lluny, tan sols cal que comparem el nombre de persones que conversen els vespres d'estiu d'avui en dia a la Riba i la gentada que hi havia abans, el mateix passa amb les nits a la fresca o les tardes al casal. Davant d'aquesta individualització social causada per la televisió, els ordenadors... vam creure molt important intentar refer aquest caliu tan característic dels pobles, recuperant la Riba com espai simbòlic de Vilaplana.

És per això, que volem agrair a totes aquelles persones que van decidir sortir del cercle individual, sortir del món de la televisió i altres aparells per venir a compartir amb nosaltres les Nits de Cinema a la Fresca, per creure en-

cara en el caliu del poble i l'alternativa col·lectiva que vam plantejar.

Per altra banda cal també que ens disculpem per tots i cadascun dels errors que hem anat tenint durant el cicle d'aquest estiu, segurament ho hauríem pogut fer millor però esperem anar millorant cada dia amb l'ajuda i la paciència de tots vosaltres.

Esperem que hagueu gaudit de les Nits a la Fresca amb les nostres propostes i, desitgem que l'any que bé ens tornem a veure amb altres pel·lícules però amb les mateixes ganes de fer poble i, mantenir el caliu que caracteritza les nits a Vilaplana en companyia de tots i totes.

Esperem també continuar les nostres activitats durant l'hivern i, encara que possiblement estiguin orientades amb un caire diferent desitgem el vostre interès per tal de continuar aquesta petita espurna que mica en mica es fa més gran amb l'ajuda de tots vosaltres.

Moltes gràcies!!!

Botiguetes d'estiu

Com cada any, un dels negocis més lucratius de l'estiu vilaplanenc són les botigues que munten la canalla.

En aquestes parades s'hi poden trobar productes molt diversos com collarets, braçalets, postals, llibres i moltes altres coses. També si alguna mare està inspirada, s'hi pot trobar un bon tall de coc per berenar.

Ja ho veieu, mentre la canalla es distreu, el negoci va funcionant i a finals d'estiu es reparteixen els beneficis fent un sopar de gala per a tots els beneficiaris.

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

🕒 **Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)**

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

La lluna a la Mussara: la Nit de música i poesia a La Mussara

El passat dissabte 8 d'agost, aprofitant una nit de lluna plena, tot i que els núvols no ens la van deixar veure, l'Ajuntament de Vilaplana, amb la direcció artística i coordinació de escriptora Isabel Olesti, va organitzar la la vetllada de música i poesia a l'antic poble de La Mussara (annexat a Vilaplana l'any 1961).

Sis rapsodes, del grup teatral Tebac de Reus, van recitar a Mercè Marçal, Kavafis, Jaime Gil de Biedma, Isabel Olesti, Josep Carner i Miquel Costa i Llovera. Aquests es van col·locar en sis punts del poble on van fer quatre lectures de les poesies seleccionades, acompanyats per sis músics de l'Escola Municipal de Música de Riudoms.

A l'era del refugi de muntanya de La Mussara, el cantant i compositor Mazoni ens va oferir l'espectacle "Mazoni contra els poetes". Autors consagrats i poetes maleïts: la melodia al servei de la paraula. Mazoni ha musicat en aquest treball poemes de Mercè Rodoreda, Pepe Sales, Agustí Bartra, Carles Riba, Miquel Buixà, entre d'altres.

Una nova proposta, on gaudir del patrimoni natural i cultural, que esperem tingui la seva continuïtat.

Ir Aniversari dels Grallers

Grallers de Vilaplana

El passat 10 de maig el grup Plouen gralles de Vilaplana, vam celebrar el nostre 1r any de música i ho vam celebrar amb un pastís. Ja tenim un any de vida, continuem fent música pels carrers de diferents pobles i us ho volem explicar una mica. Com a sortida important volem destacar la Ciutat gegantera a Tàrraga el 30 i 31 de maig. Va ser tot un repte per nosaltres. Hi havia uns 400 gegants, imagineu-vos quina trobada... Vam participar en dues cercaviles recurrents els carrers de Tàrraga. La primera el dissabte, on vam acompanyar els gegants de Cornudella de Montsant amb qui ja hem fet amistat, i la segona el diumenge, on vam anar amb els gegants de Siurana, a qui acompanyem habitualment, ja que no tenen grup de gralles. Les dues cercaviles es van acabar amb una gran festa. A més, hi va haver acampada inclosa i una nit plena de música amb l'actuació de la Companyia Elèc-

trica Dharma, on els Plouen gralles de Vilaplana es ho vam passar més que bé.

També volem destacar la sortida al VI Aplec de Sardanes de la Mussara, celebrat el passat 12 de juliol, on es van poder escoltar peces de gralles per la nostra muntanya, fet que ens va encantar i emocionar molt. També es van convidar els gegants de Siurana que ens van acompanyar i van poder participar de la festa.

Els Plouen gralles de Vilaplana ens proposem un repte per aquesta festa major d'octubre. Volem que en el nostre poble (encara que no tinguem els gegants en actiu) es celebri una Trobada Gegantera, amb la participació de diverses colles, on per unes hores Vilaplana gaudirà (esperem) dels balls dels gegants i s'ompliran els carrers de música tradicional. Esperem poder portar un número important de colles, i així poder fer més gran la festa. Segons la llei gegantera, "Ells vénen i tu hi vas", per tant, ens tocarà tornar totes les sortides a les colles que vin-

guin, cosa que ens fa molta il·lusió i ens comprometem a fer, esperem amb moltes ganes, el 12 d'octubre i confiem celebrar-ho amb vosaltres i poder disfrutar tots d'aquesta gran festa. Penseu que la trobada la fem per nosaltres, però sobretot per vosaltres, perquè us animeu tan com ho estem el graller, les gralleres, el timbaler i la timbalera. Ara que Vilaplana ja té grup de gralles, us imagi-

neu com seria tornar a tenir uns gegants???

Salut i bona festa major!!!

CASAL D'ESTIU 2009

✍ *Vanessa i Ainhoa*

El passat 29 de juny, una mica abans que de costum, i gairebé sense adonar-nos que ja érem a l'estiu, ens vam embarcar en aquella barca que tan ens agrada... Començava el casal d'estiu d'aquest any! Un any més, hem tingut la oportunitat de poder gaudir d'un estiu complet al poble amb els nens i nenes que sens dubte han posat molta energia de la seva part.

El casal d'estiu d'enguany no ha estat molt diferent al dels estius anteriors. L'estil en què treballem acostuma a ser semblant, però enguany l'hem allargat més que els altres anys i evidentment hem hagut de posar imaginació de nou per sorprendre als infants de poble amb coses noves i divertides.

Durant les set setmanes de casal hem aconseguit que els nens i nenes del poble compartissin moments per tot. Hem intentat que els més grans es relacionessin amb els més petits i també al revés, i hem descobert que realment en els pobles això és força fàcil. Igual que altres anys també ens hem mogut molt, hem jugat, hem ballat, hem fet gimcanes i hem anat d'excursió pels voltants del nostre poble... Però segurament les activitats més divertides i que més recordarem tots són aquelles que no estaven tan ben programades, com els teatres improvisats, els rius i basses que hem fet tot jugant amb una mica d'aigua, les múltiples històries jugant a "hospitals" i els contes que han sortit gràcies a la imaginació de tots. També aquest any hem rebut visites d'alguns personatges com una atleta d'olimpiades, un estudiant d'art i el Tabalet, un conillet que es va escapar d'un conte per venir-nos a veure. Com activitats a destacar, els nens i

nenes del casal d'estiu hem pintat – com tots ja haureu pogut veure – una paret dels malacons, de la qual estem molt orgullosos, i també vam fer uns pastissos que ens van quedar boníssims.

El balanç final del casal d'estiu d'enguany no és ni millor ni pitjor que el dels anys anteriors. Simplement, cada any el casal és diferent perquè els nens i nenes que hi participen són diferents i també van creixent un any rere l'altre. Com cada any però, ens fa molt contents poder acompanyar-los durant els matins dels estius. Ens agrada, ens anima, ens fa sentir útils, ens diverteix, ens fa treure tota l'energia i ens omple com a persones. Esperem any rere any que els nens i nenes del poble també se sentin una mica com nosaltres perquè ells són la part important de tot això!

No ens volem oblidar dels pares i mares, perquè sou vosaltres qui escolliu portar als nens i nenes al casal, i per tan, sou vosaltres els que també feu possible que el casal d'estiu de Vilaplana sigui cada any una realitat que ens fa sentir orgullosos a tots. Gràcies!

També evidentment volem donar els gràcies als monitors que ens han donat un cop de mà en moments en que ho hem necessitat o en moments en que nosaltres no podíem assistir al casal.

Els són la Laura, la Gemma, el Gerard i l'Oriol. I tampoc ens oblidem d'aquells que estàveu disposats a ser-hi però no hi vau poder ser. Gràcies!

A l'Ajuntament, que també hi posa el seu gra de sorra cada any, al Pep per aguantar-nos sovint a primera hora del matí i fer-nos munts de fotocopies amb molta rapidesa, i al "Pitu" perquè cada any és més fàcil entendre'ns. Gràcies!

I per últim, aquest any han participat al casal d'estiu un total de 24 nens i nenes que són els veritables protagonistes i els que realment ens han fet sentir a gust. Als més petits, l'Andreu, el Jaume Gelonch, el Biel, la Joana Montaña, l'Oriol, la Xin, l'Aida, la Mariona i l'Isona, gràcies per les vostres trapellereries innocents, i per quedar-vos tan bocabardats amb els contes. Als més grandets, l'Anna Àvila, l'Ariadna, el Nil, el Miquel, el Jaume Salvat, el Pau, la Mar, la Joana Vilalta, la Carla, la Sara i l'Anna Mateu, gràcies per tota aquesta energia que teniu i per no cansar-vos mai. Als més grans de tots, el Pere, la Jordina, l'Alex i l'Isaac, gràcies per ser tan petits i alhora tan grans, i per l'ajuda que ens heu donat en molts moments.

A tots, gràcies pels vostres somriures! Són el que més ens agrada...

■ ■ ■

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Najor, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

CUINES DEL MÓN

Un menú romanès

✍ Ana Tivdar

Lo Pedrís, en el seu constant afany d'arribar a totes les cases del poble i a tota la gent que les habita, ja siguin autòctons, nouvinguts, estrangers, itinerants.... ha cregut interessant, per apropar més la realitat multicultural d'avui en dia al nostre poble, encetar una nova secció anomenada "Cuines del Món".

L'Ana Tivdar, una senyora romanesa que viu a Vilaplana des de fa uns anys, ha tingut la gentilesa d'oferir-nos dos plats típics de la seva terra. Des de la redacció, li agraïm la seva amabilitat i col·laboració per obrir-nos aquesta nova finestra culinària. El menú està escrit en la llengua romanesa i l'hem traduït al català perquè ambdues comunitats, si volen i poden, puguin realitzar i provar el menú, sense massa dificultats. Esperem que us vingui de gust.

MENIU

INGREDIENTE

1 FARFORIE

Supá de pui, morcov, ceapâ, pâstârúac, fidea, pâtruijel.

2 FARFORIE

*Cartofi. Púure . cu carne de porc
Carne de porc, ceapâ, 1 morcov, 1 ardel, 1 roise
toate tàiotte, màrmút,*

ULTIMO FARFORIE

*bere, suc, cafea, pràjiturâ.
fructe*

MENÚ

INGREDIENTS

1r PLAT

Sopa de pollastre, pastanaga, ceba, julivert, fideus, sal, pebre.

2n PLAT

Purè de patata, carn de porc, pastanaga, pebre negre i vermell, sal.

BEGUDA I POSTRES

Cervesa, suc natural, cafè, pastís, fruita.

REALITZACIÓ DEL MENÚ

Ingredients

1 pollastre trossejat
1 ceba
1 pastanaga grossa

Es posa un pollastre trossejat a bullir juntament amb la pastanaga i la ceba. S'escorre el brou i s'hi afegeixen fideus al brou i es bullen 10 minuts.

Es fa un purè de patata natural o de sobre.

Es talla la ceba petita i es sofregeix juntament amb la pastanaga, el pebrot i la tomaca; tot tallat petit. Quan és tou, però no ros, s'hi afegeix la carn de porc tallada petita (no trinxada) i s'acaba de coure tot durant 20 minuts si convé s'hi afegeix miquetes d'aigua. Quan és cuit s'hi posa pebre vermell al gust. Es serveix el rostit juntament amb el purè de patata.

PLAT DE TARDOR

Hribe

500gr hribe
1

Se frieb, se strecoard apsa muîtruum vas se puue mlei se taie o claoa marmot se càleste se pmme paio, un pic ole opa se pui. Hribele ûi croyiya 1 liugura ole dàiuð olizolveta uû opa. Se lasd sâ fiarbâ si la fial se pueua pic de smûutiud.

Ingredients:

500gr de ceps frescos
1 ceba
pebre vermell
crema de llet
sal
oli

Posarem una olla amb aigua i sal al foc i quan l'aigua arrenqui el bull hi tirarem els ceps trossejats en trossos grossos; quan torni a arrencar el bull ho deixarem tres minuts. Passat el temps escorrerem el ceps i reservarem una mica d'aigua de la cocció.

En una paella posarem dues cullerades d'oli i seguidament hi posarem la ceba tallada petita; quan sigui tova hi posarem els ceps i una mica d'aigua de la cocció i un pols de pebre vermell. Quan ja està tot cuit s'hi posa un raig de crema de llet.

Més enllà de menjar i cuinar

Mariona Quadrada

Si furguem allò que es cou a la cuina més enllà del rostit immediat o la cassola, n'entreveurem dues accions principals de les quals una -menjar- té l'origen abans que l'altra -cuinar- i, per tant, no en depèn en la seva totalitat.

Analitzem aquests dos termes no tant des de la seva definició estricta sinó des de les implicacions que es desprenen dels propis actes.

MENJAR és un acte universal que realitzem no tan sols les persones sinó els éssers vius en general, de manera indefugible i amb una freqüència que mena a la quotidianitat. És una de les obligacions més permanents i més freqüents des que comencem a existir. Els requeriments per tal de poder ser subjectes d'aquesta acció no són altres, doncs, que la mateixa existència.

CUINAR és un acte opcional que exclou tota mena d'obligació i en què la persona sempre es pot decidir per ésser-ne partícip o no. Els requisits per poder-se comptar entre els que fan l'acció de cuinar són la voluntat o decisió i el coneixement, que, com a tal, es pot aprendre per mitjà de l'estudi i de l'experiència.

Allò que diferencia, en les seves conseqüències, aquests dos temps és, doncs, la posició del subjecte:

*menjar: el subjecte ho és d'una sola acció

*cuinar: el subjecte ho és, necessàriament, de dues accions.

Aturem-nos en les conseqüències:

QUÈ ÉS MENJAR:

Alimentar el cos per tal que no defalleixi

El cos fa ús de l'aliment que, a través del metabolisme, es distribueix, de manera equitativa, per l'organisme.

El menjar fa una funció nutricional que no depèn en cap cas de la voluntat de la persona, ja que aquesta distribució la realitzem de forma inconscient i sense un possible control per part de la raó. Si mosseguem una poma, la masteguem i la ingerim no és la nostra ment qui en regula el transport sinó el propi organisme. És una conseqüència involuntària.

Satisfer allò que tots reconeixem com a "gana"

En determinats moments, en relació amb el

temps que transcorre des de l'última ingesta, l'organisme sent un buit situat a la zona estomacal que identifiquem com a gana. La gana és una sensació física que podríem qualificar de desagradable sinó desesperant en casos extrems que, d'una manera conscient, podem pal·liar. En aquest sentit, el menjar fa una funció de satisfacció purament física i irracional, sense més implicacions. Si tornem a mossegar la poma i ens l'empassem, notarem, al cap de poc, la desaparició del buit i de la insatisfacció. És una conseqüència voluntària irracional.

Satisfacció amb recreació dels sentits en general

Un cop les necessitats bàsiques són cobertes, menjar esdevé un acte conscient on, a més, interviuen la decisió, l'opinió i la recreació. És la totalitat de la persona, amb tots els seus sentits, la que s'implica en aquesta funció bàsicament lúdica i de plaer. Podem decidir entre agafar l'esmentada poma o, en canvi, optar per una llagosta o un plat d'arròs; estem en disposició de fer judicis de valor i qualificar els plats des de posicions subjectives (com m'agrada o no m'agrada) o des d'òptiques objectives (el peix és fresc - el peix és passat); ens permetem i ens inclinem al gaudi que ens proporcionen les menses que hem triat. És un acte absolutament voluntari.

Implicacions de contextualització

*La situació geogràfica

D'un determinat clima i paisatge en surten uns plats concrets. Si és terra d'oliveres, amanim amb oli d'oliva.

*Aspectes de tipus social i cultural

Per a qualsevol ocasió festiva o com a pretext per a trobades, es convoca una taula on es parla, es discuteix, es riu i s'enfronten baralles i opinions.

Hem de contemplar també les funcions afectives, psicològiques i recalcionals que lliguen un plat a un sentiment: l'olor de l'olla que bull ens acosta a la persona que la fa bullir que, alhora, és diferent de la de la casa del costat, que pertany a una altra persona amb la qual no ens uneixen els mateixos lligams sentimentals; per tant, per bona que sigui, desitjarem i estimarem la primera.

Per últim, el menjar aconsegueix una funció íntima, per la qual entrem en contacte amb nosaltres mateixos a través de la satisfacció del l'abaltiment del cos i de la ment. Són implicacions que lliguen el menjar amb les persones i el seu entorn.

Segueix

Factors d'impressió i record

El record del plat tastat, en el seu context de relació i de sensacions, amb un aspecte valoratiu, en confereix un coneixement que ens permet de rebutjar o de desitjar novament allò que memoritzem. Són implicacions d'enciclopèdia culinària: acumulació de sabors i sabers.

QUÈ ÉS CUINAR

Coneixement del producte a utilitzar

A partir d'aquest coneixement es pot fer una elecció, factor decisiu per evitar la monotonia avorrida, tant per al que cuina com per al que menja. Adequació a l'època de l'any, tant en relació amb el producte com amb el clima del moment (tomaques a l'estiu, cols a l'hivern).

Naturalesa dels aliments des d'un punt de vista nutricional i la seva combinació per a un adequat equilibri alimentari.

Origen, durada i conservació dels productes, siguin de la classe que siguin: llarga durada, mitjana, alterable. Són l'objecte de la cuina.

Aprenentatge de les tècniques bàsiques de la cuina

La transformació dels aliments per l'acció de la calor o en cru és fonamental a l'hora de decidir quin procés utilitzar per a cada producte. Les tècniques són allò que dona seguretat i domini en l'acte de cuinar o, si més no, ens transmeten el poder de la crítica o l'autocrítica perquè estem en posició de diferenciar "això ben fet d'allò mal fet". Són l'aprenentatge de la cuina.

Acceptació de les tecnologies

De vegades es manifesta una actitud de rebuig, un prejudici amb reacció de tancament que impedeix d'aclarir bé les funcions de les màquines i de diferenciar si realment constitueixen un avanç i un ajut en les tasques de la cuina o són un ganxo més del consum fora mida. No podem oblidar que darrere les tecnologies hi ha una persona que és la que vol cuinar i, per tant, si les coneix, les utilitzarà segons el seu criteri i voluntat i se'n servirà quan i per allò que li convingui. Són els instruments de la cuina.

Entorn geogràfic i productes a consumir

La situació correcta en un context ajuda a entendre i respectar millor els perquè de certes fórmules o costums culinaris. La relació dels productes amb el seu paisatge natural i els plats a què donen lloc són un punt d'orientació important de cara als resultats que es volen obtenir, tant si són fidels al context com si se'n surten. És la ubicació de la cuina.

La persona que cuina

Qui resumeix o asumeix totes les categories és la cuinera o el cuiner, persona implicada en l'acte de cuinar a través dels seus gustos, les seves eleccions, els seus afectes, els seus missatges personals. Aquest executor n'és l'accent diacrític, ja que, en definitiva, el tret diferencial d'un plat o d'una cuina el posa, sens dubte, aquell que l'executa, amb la capacitat, si així ho decideix, de saltar-se una llei, una norma o de capgirar la recepta al seu gust i manera. És el subjecte de la cuina.

■ ■ ■

Salvador Juanpere forma part del comitè organitzador de l'exposició el Carrer dels Sonets

Redacció

Vídeo promocional d'"Els sonets de Shakespeare" que forma part de l'exposició audiovisual 'El Carrer dels Sonets', que s'inaugurà el passat 17 de setembre, a la Sala Fortuny del Centre de Lectura. El projecte, que és un recorregut audiovisual dels sonets de Shakespeare amb motiu dels 400 anys de la seva publicació, ha sorgit del col·lectiu En Veu Alta, l'escultor Salvador Juanpere i Juandesafinado Produccions.

En un principi l'exposició s'havia de presentar al Centre d'Art Cal Massó, però les obres que s'hi fan, n'han obligat el trasllat al Centre de Lectura. El Centre d'Art Cal Massó, la Diputació de Tarragona i Festival Shakespeare de Mataró es van encarregar de la producció de la mostra, que es podrà veure fins a l'11 d'octubre.

'Els sonets de Shakespeare' inclou quatre videoclips creats per Jesús Llungueras i Carles Pitarch, amb veu en off dels actors del col·lectiu En Veu Alta, que reciten els vint sonets de l'autor anglès, associats a les estacions de l'any i de la vida humana.

El Nostre Institut

Junta de l'AMPA de l'IES FONTANELLES Les Borges del Camp

Aquest és el tercer any consecutiu que Vilaplana veu marxar l'autobús de l'institut de Les Borges ple de joves del nostre poble. Enguany en marxen ni més ni menys que 18.

A més dels nostres joves, l'institut acull alumnes de les Borges, l'Argentera, Duesaigües, Riudecanyes, Botarell, Riudecols, Alforja, Maspujols i l'Aleixar. Però Vilaplana hi està molt estretament vinculada, ja que, a més dels 8 nois i 10 noies que hi estudien, l'institut compta amb 3 mares que, juntament amb altres membres, van fundar l'Associació de mares i pares d'alumnes, i, encara avui formen part de la junta, elles són la Tat, la Pili i l'Eva.

Estaria bé que, encara que físicament l'institut no sigui a Vilaplana, comencéssim a pensar en ell com una cosa tan nostra com ho pugui ser la mateixa escola, pensem que tots els nens i nenes hauran de cursar-hi el seu ensenyament secundari, i que aquesta és una etapa molt important a la seva vida d'estudiants. A l'institut a més de seguir la seva formació acadèmica, hi faran nous amics, potser els primers amors, s'hi consolidaran com a persones i, possiblement, assessorats pels professors i professores hi decidiran el seu futur professional.

A l'institut, no només s'hi imparteixen classes, des de l'AMPA intentem contribuir amb el bon funcionament del centre de moltes maneres, per exemple:

- Organitzem diverses conferències i col·loquis pels pares i mares sobre temes d'interès, generalment estan sempre relacionats amb diferents aspectes sobre l'adolescència.

- També organitzem activitats extraescolars pels alumnes. Tenim un equip de bàsquet i un grup excursionista, es diu "escAMPA la boira", original veritat?...

- Cada any, per les festes de Nadal, oferim una xocolata popular pels nois, professors i demés personal del centre.

- Organitzem un concurs de dibuix, el guanyador serveix per confeccionar uns calendaris de butxaca per felicitar les festes a tothom.

- Per Sant Jordi, seguint la nostra tradició, muntem una paradeta de llibres a la placa.

- També organitzem un concurs fotogràfic, pels alumnes. El tema està sempre relacionat amb els 10 pobles que aporten alumnes al nostre institut. Amb totes les fotos es fa una exposició a la biblioteca i els primers premis, (un per cada poble), queden penjats al centre durant tot el curs.

- Cada curs els nostres alumnes de 2on. d'ESO gaudeixen d'una diada teòrica i pràctica sobre seguretat vial mitjan-

çant un curset de ciclomotors.

- També editem i distribuïm un butlletí amb tota la informació i totes les activitats que duem a terme.

- Aquest curs tenim previst un curset gratuït d'informàtica pels pares i mares.

- A final de curs i com a cloenda de l'activitat de bàsquet, organitzem un triangular al nostre institut.

Ja veieu que el centre és ple de vida. Són moltes les persones que ho fan possible, començant per l'equip directiu, el professorat, el personal administratiu i de serveis, l'AMPA, l'Ajuntament de les Borges i de la resta de municipis... i és que tots tenim molt clar que l'objectiu que perseguim és el mateix, l'educació dels nostres joves d'avui, ells són el futur del món.

Ens agradaria que tothom, dintre de les seves possibilitats, des de les nostres cases i des de l'Ajuntament miréssim d'implicar-nos-hi el màxim possible. Seria fantàstic que Vilaplana comences a considerar l'institut una miqueta seu.

solucions al pasatemps

										S						R	
			G				N		E			Y	R	R	R	E	B
	A		N			N	O	T	G	N	I	L	L	E		G	
	D		O				S		O				N		G		
D	L	D	A	L	R	A	E	G	Z	F	I	T			T		A
	A		T				R								R		J
	V		S				R		O	C	A	C	A	C	A	M	
	A		M		N	E	H	O	C			N		C			
	G		R		O			M				A		C			
			A		S							T		M		N	
					I							N				E	
Y	E	L	E	S	R	E	P					A	I	C	U	L	D
					R							U					T
A	N	A	T	A	N	T	S	A	N					O	A	S	S
			T		H				N		N						G
	Z		E		E		E	W	O	B	A						N
R	E	K	E	R	P	A	R			N		L	L	E	H	C	M
	A		R					G	N	U	O	Y					R
	B		A		E	A	O	R	E		D						P
		J							L					R	A	R	S

LA FRESCA

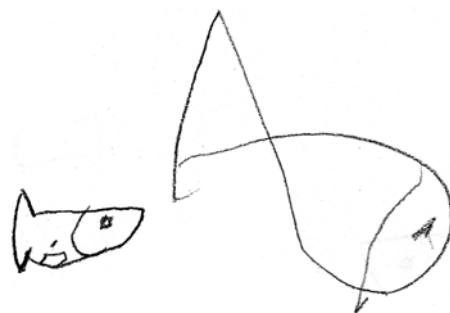
Dibuixem PEIXOS

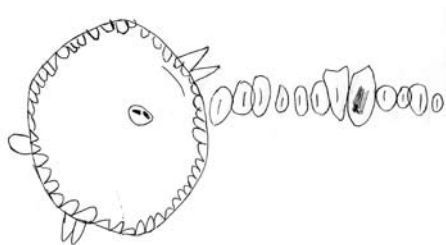
JAUME - 3 ANYS

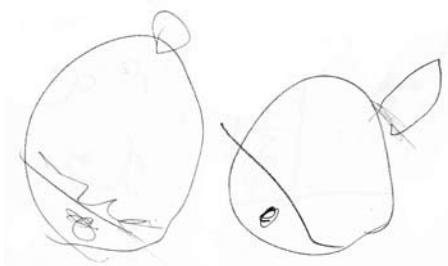
BIEL - 3 ANYS

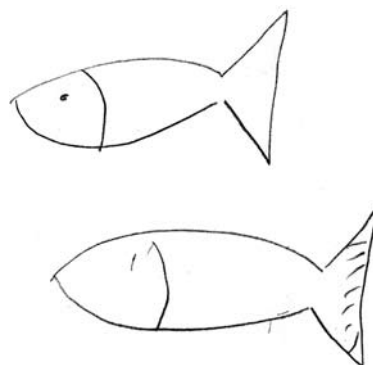
XIN - 4 ANYS

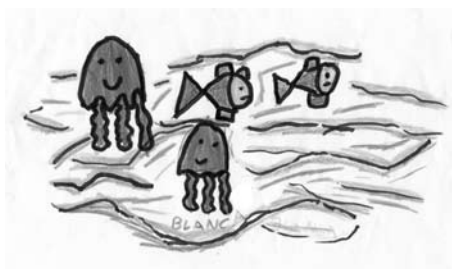
ISONA - 4 ANYS

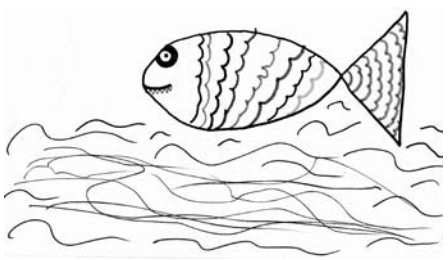
AÏDA -

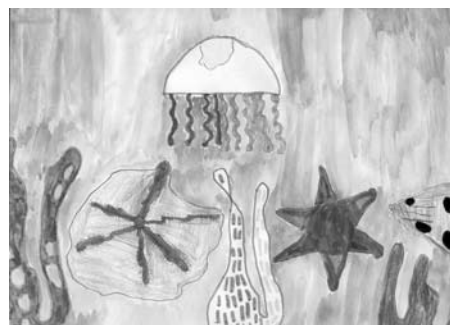
JOANA M -

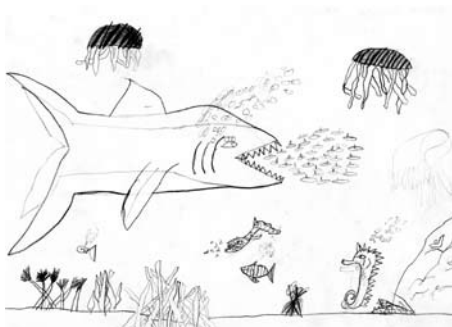
BLANCA - 6 ANYS

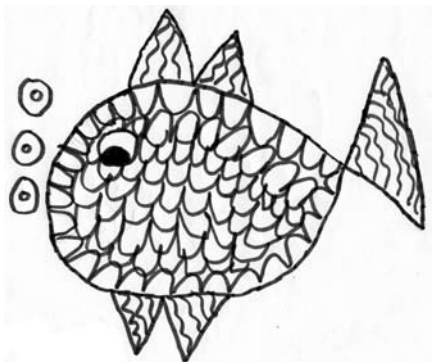
ARIADNA - 5 ANYS

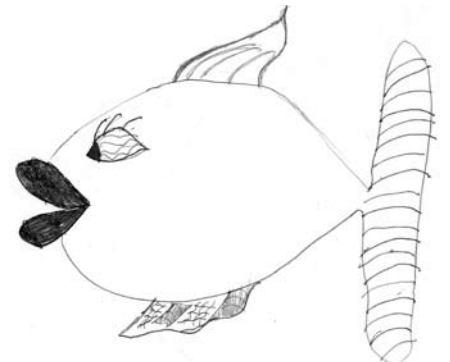
JAUME - 6 ANYS

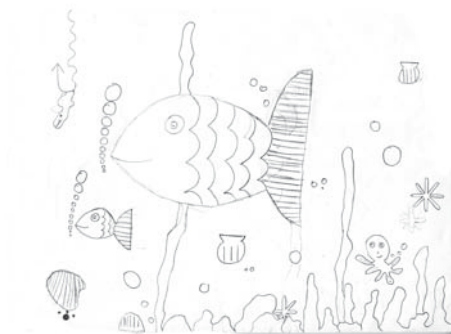
JOANA - 7 ANYS

MAR - 7 ANYS

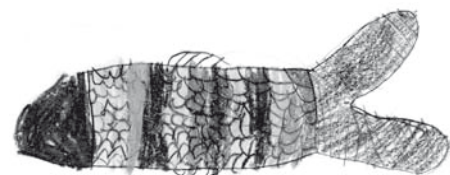
CARLA - 7 ANYS

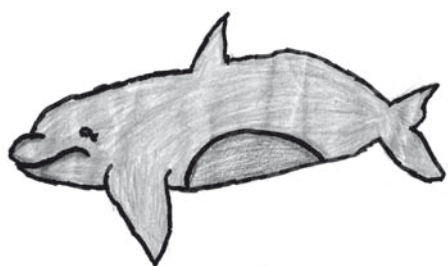
ESTELA - 8 ANYS

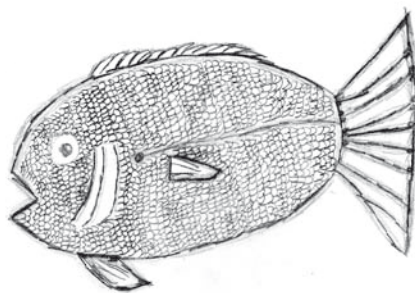
PAU - 8 ANYS

SARA -

ACHRAF - 9 ANYS

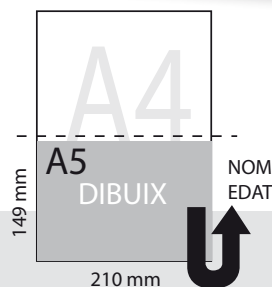

ISAAC -

**“Agraïm la col·laboració
de l'equip de monitors
i monitores del Casal
d'Estiu de Vilaplana”**

“A la propera revista publicarem dibuixos de **BOLETS**. Aprofita la tardor per anar al bosc o al mercat i observar-los d'aprop. Envia'ns dibuixos de **rovellons, pebrassos, camagrocs, brunets, llenegues, ceps, ous de reig, rossinyols, xampinyons, cames de perdiu, pets de llop...**”

Recorda que el dibuix s'ha de fer tamany “quartilla” (mig A4) i darrera cal posar el nom complet i l'edat.”

L'Esparver Restaurant, per Teresa Mª Castellnou

Teresa Mª Castellnou

Després de reflexionar-hi durant molt de temps i d'esmerçar-hi molts esforços i treball, finalment s'ha fet realitat un dels meus somnis : obrir un restaurant a Vilaplana.

A l'hora d'engegar aquest il·lusionant projecte de restauració, em vaig trobar amb que un dels principals impediments era el fet de que no em veia capaç d'estar al comandament d'una cuina sense tenir els estudis corresponents. Malgrat aquest handicap inicial i a tota la problemàtica que comporta implícita tirar endavant un projecte empresarial per qualsevol emprenedor al nostre país, gràcies a la insistència i l'ànim de la gent que m'envolta he aconseguit superar totes les dificultats i fer-ho possible.

L'Esparver Restaurant és un restaurant petit i acollidor, amb un menjador de dimensions familiars pels nostres comensals. La seva estètica actual, amb un cert aire de modernitat conjugat amb la calidesa que li atorga la seva il·luminació i els tons cromàtics de les parets i del mobiliari, no té res a veure amb l'antiga Bodega, ja que s'ha construït tot nou i s'han redistribuït els espais per crear un àmbit més càlid i intimista. La nostra cuina servirà un menjar modern i casolà, per aconseguir una harmonia perfecta entre el passat i el present, tot utilitzant els productes de les terres del camp de Tarragona.

Els fogons de L'Esparver Restaurant estaran dirigits pel xef Leopoldo de Castro.

Benvinguda als nous companys i mestres a l'escola

✧ *Alumnes del CEIP Cingle Roig*

Hola a tothom!

Volem començar aquest curs donant-vos la benvinguda al CEIP Cingle Roig.

Escrivim aquest article per explicar-vos l'arribada dels nous companys i mestres.

A P-3 han començat: la Sílvia, el Quim (germà de l'Ot) i l'Anna.

Com a mestres a la ZER han arribat l'Anna d'educació especial i el Raül d'educació física i substitut del Dídac.

A l'escola, ens han arribat dues Cristines, però la dels petits no vindrà

fins al novembre perquè ha tingut una nena, i al seu lloc hi ha la Núria. A tots i totes us desitgem que estigueu contents i a gust en aquesta escola.

Ara, us explicarem com estem repartits aquest curs:

A la classe dels "ratolins" hi ha: la Sílvia, el Quim i l'Anna de P3, la Marianna, la Montse i l'Ismael de P4 i l'Ot de P5.

A la classe dels "gats" hi ha: l'Ariadna, l'Anna A., el Joao, la Sandra i la Marina a 1r, l'Anna M. i l'Ainoha a 2n i el Pere a 3r.

A la nostra classe hi ha: la Mireia, l'Àlex, el Sergi i l'Olga a 4t, l'Achraf i la Carla a 5è i el Marc, la Laia, la Marta, el Jhonny, Nicolàs i l'Adrià a 6è.

És la primera vegada (després de molts anys) que hi ha 6è a l'escola i és l'últim curs per a nosaltres. Esperem que sigui divertit i ens en podem recordar tota la vida; ah! També esperem treballar molt i interarem donar al màxim.

Adéu a tothom i fins la propera.

I per si no ho sabíeu,... la nostra classe és,.....

SOM UNS CRACS!!!!

Músics

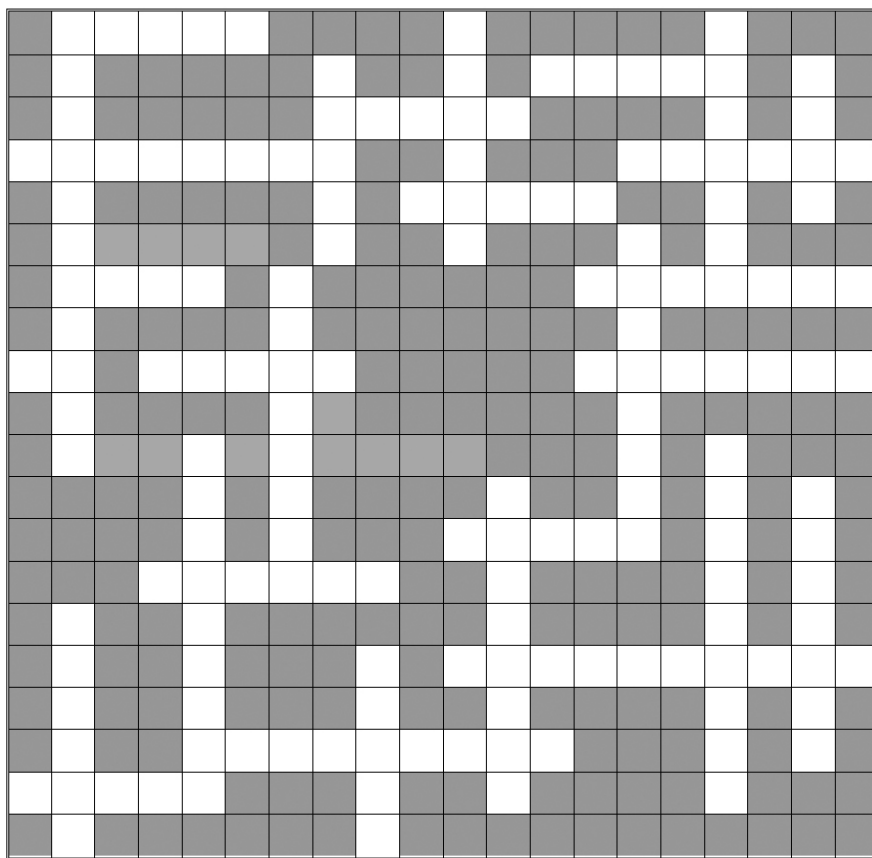
✍ *F. Mariné*

A veure com esteu de música!

Avui heu de situar en la graella els **cognoms** de 28 grans músics, tots molt famosos.

Per ajudar-vos, aquí teniu el nom de tots ells i us els donem ordenats pel nombre de lletres que té el seu cognom, des del més curt fins el més llarg.

- 4 lletres: JAUME, JOAN
- 5 lletres: LEONARD, RINGO, CHICK, PAU, BOB, CHUCK, DAVID, NEIL
- 6 lletres: MICK, DANI, CHARLIE, JOHN
- 7 lletres: ELVIS, LLUÍS, PACO, KEITH, CARLOS
- 8 lletres: VAN, GEORGE, GERARD, JONI
- 9 lletres: PAUL, DUKE, LOUIS
- 10 lletres: ELLA
- 11 lletres: BRUCE

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Dietètiques Cabré, C.B.

 ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

DESARROLLO DE COMPRAS

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGE I VALORACIONS

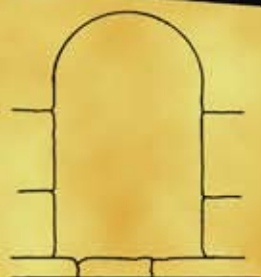
Camí de l'Aleixar, 2, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44 - Fax 977 32 64 58

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

LO PEDRÓS

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP**

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**